

Mediátorka Atlantidy

POVÍDKY
Z RAFAELOVSKÉHO SVĚTA

RENATA ŠTULCOVÁ

© Renata Štulcová, 2022

Třetí rozšířené vydání.

Všechna práva vyhrazena.

www.renatastulcova.cz

Mediátorku Atlantidy jsem četla a opravovala jen sama.

Pokud tedy najdete v knize překlep nebo jinou chybu, napište mi, prosím, na adresu:

stulcovarenata@gmail.com

Chyby hned opravím pro další stažení.

Předložky a spojky na konci řádku jsem ponechala, přestože by měly být na dalším.

Nechtěla jsem totiž rozhodit text.

Děkuji za pochopení.

Mediátorka

Atlantidy

Renata Štulcová

*Všem mým čtenářkám a čtenářům,
kteří jste s Rafaelovou školou, Rafaelkou, v rafaelovském světě
a se mnou zůstali dlouhá léta, jako dárek přináším tuto knihu
a za vše vám mockrát děkuji.*

Dostáváte do rukou střípky, skládanku z dávného rafaelovského světa, z Atlantidy.

*Povídky předcházejí sérii Rafaelova škola, neobsahují spoilery a můžou je číst
i čtenáři, kteří samotnou Rafaelovu školu neznají.*

Mediátorku Atlantidy budu aktualizovat, tedy připisovat další povídky.

Proto se občas přijďte podívat na můj web

www.renatastulcova.cz

23. prosince 2022

Obsah

Plody dryádích matek.....	5
Koruna královny víl a elfů.....	37
Zrod mediátorky Atlantidy.....	48
O vavřínový věnec.....	74
Labyrint do nicoty.....	94
Odstraňte zrcadla.....	113
Cheironova geografie.....	140
V Zelené kapli za zimního slunovratu....	146

Plody dryádích matek

„Lauro, opravdu to chceš udělat?“ ptala se Mani a ruka se jí chvěla, když v sevřené dlani držela kamarádčin osud.

Seděly v proutěné chýši s kulatou střechou. Před celým světem je chránily vysoké hory a nekonečné lesy věčné nesmrtelné růžově kvetoucí amartji, která svými iluzemi nedovolila nikomu, aby se k Mani a Lauře přiblížil.

Laura se zvedla a přistoupila k otvoru, který namísto dveří chránila rohož ze sušených větví přesliček. S pohledem na jezero si povzdychla. „Už jsem si vybrala.“

*

Mani stále svírala ruku v pěst a myslí jí letěly vzpomínky na poslední týdny. Zamrazilo ji při první vzpomínce, kdy si uvědomila, že se s Laurou děje něco, o čem předtím nevěděla. Čeho si prostě nevšimla.

Křišťálové schodiště se tehdy třpytilo v záři odpoledního slunce. A třpytila se i voda, do které ze schodiště vklouzla půvabná Laura. Medově hnědé vlasy se jí rozložily po hladině stejně jako hebounká látka bílého roucha. Nohy, po kterých seběhla schodiště od křišťálového paláce, se jí spojily v nymfí ocas.

„Zůstaň s námi,“ volala na ni Mani a spěchala po schodišti.

Laura zakroutila hlavou a uhnula pohledem.

„Počkej, co se stalo? Lauro, něco se děje? Něco mi uniklo?“ Mani si přidřepala na posledním schodě, pak si dokonce na schod sedla a spustila nohy do vody. Ihned k nim na hladinu vystoupaly čtyři delfínice.

„Vždyť já už poplavu,“ pohládila je Laura a Mani bylo jasné, že jí kamarádka nic nepoví. A že skrývá v srdci jakousi bolest.

*

Zamyšlená korunní princezna víl a elfů Mani se vracela nahoru do paláce, vraštila čelo, tiskla rty k sobě. Vlhký mořský vánek jí povlával tmavě rudými kadeřemi a bílým rouchem, ale ona vánek nevnímala. Nevnímala ani sůl na schodech pod bosými chodidly. Jako vždy, než zašla dovnitř, se ohlédla na nádherné viadukty, které pokračují za obzor a obepínají celou Atlantidu. Bělají se ve slunci jako vysekané z oblaků.

Lauře se něco stalo, přemítala a vstoupila do křišťálového paláce, vlastně do chrámu, z něhož se nesly sladké hlasy. To sirény zpívaly v prajazyce písně, které uzdravují svět.

Klenba chrámu s křišťálovými sloupy zářila duhou, kterou vytvářelo sluneční světlo lámající se při průletu křišťálem. Uprostřed chrámu stála průsvitná pyramida. Nasávala všechno to sluneční záření a duhové barvy, zesilovala je a rytmicky vyzařovala zpátky. V okamžicích, kdy její vyzařování polevilo, zjevilo se

uvnitř pyramidy veliké Horovo oko. Sirény v bílých řízách zpívaly okouzující prajazyčné písně v bočních lodích chrámu a stejně tak okouzující byla i vůně růží linoucí se kolem. Mani se tady na okamžik zastavila, pak se náhle rozběhla dál.

*

„Kam šla Laura?“ přivítaly ji ostatní studentky na opačné straně chrámu, na východním schodišti, kde čekaly na příchod královny dryád Danu.

Mani pokrčila rameny. „Nevím. Nic nevím. Prostě odplavala s delfíny.“

„A co tak najednou?“ usmívaly se ostatní významně. Mani dál krčila rameny.

„Starosti s láskou jsou starosti s láskou,“ poznamenala kentauří studentka Nanša. „Laura o tom nemluví, ale já ji s ním včera viděla a nevypadali jako šťastný pár,“ dodala, když viděla, jak na ni Mani zaraženě hledí.

Laura? S někým? S kým? chtěla se Mani zeptat, jenže další rozpravu přerušila svým příchodem sama plavovlasá Danu.

O ničem nevím a holky teď nechtějí hovořit, rozhlížela se Mani po uzamčených ústech spolužaček, když poklidnou chůzí šly všechny za Danu do její vlastní zahrady, nesmírně rozlehlé a plné přeludů, iluzí a divů. Tam si Danu jako pokaždé položila si prst na ústa, věčný symbol mlčení.

„Připomínám, že nesmíte probudit dryádí matky. Až jim budete uklízet, nesmí jediná větvička zapraskat, jediný plod upadnout. Dryádí matky si zaslouží odpočinek... Škoda Laury, zkrátka se rozhodla nás opustit a vrátí se ke své rodině. Ale nikoho nenutíme, aby se v chrámech vzdělával,“ rozhodla Danu rukama a dívky se daly do práce.

*

Slunce zašlo a Mléčná dráha se na obloze třpytila jako rozdrčené diamanty. Vzduch od večerního moře povznášel svou svěžestí, každý závan mírného větru přinášel pozvánku k procházce po pláži. Studentky se v takovém večeru rozcházely před branou zahrady, a tehdy se jich Mani znovu optala na Lauru.

„No,“ ošila se černovlasá Omana patřící k vílám a elfům stejně jako Mani. „Jestli sis ničeho nevšimla a Laura ti nic neřekla, tak se možná všechny mýlíme, že děvčata?“ obrátila se na spolužačky, které jí přikyvovaly.

„Je to tak,“ přidala se k ní hnědovláska Nanša. „Možná jsme se zmýlily a klepy bychom roznášet neměly. Zvláště když jde o takové osoby,“ dodala významně.

*

„Lauro, opravdu si to nerozmyslíš? Když ten krok uděláš, už ho nebudeš moci vzít zpátky,“ říkala teď Mani v chýši u horského jezera a navzdory vysoké vlhkosti v ovzduší jí nervozitou v hrdle vysychalo.

Laura zakroutila hlavou. „Je to moje cesta ke svobodě. Zase budu moci volně dýchat. Bez obav chodit do chrámu a učit se od největších mistrů. Těším se na ten nový život.“

Mani sklopila hlavu. *Cítím takovou vinu... Namísto lásky volí Laura tohle? A může za to moje rodina.*

*

Další den poté, co Laura opustila učení v chrámu, se vydaly obě do Pavilónu Chordistek. Laura totiž poprosila Mani o doprovod, ale nechtěla se jí svěřit s tím, co ji trápí. A dál klopila zrak a uhýbala pohledem. Mani, díky své matce královně víl a elfů, nešla k Chordistkám poprvé. Věděla, že do jejich pavilónu se chodí jako na oficiální událost. A tak kráčela ve své vílí podobě s oranžovo bílými křídly, na kterých měla nádherná černá oka.

Když se s těmito nečekaně zbarvenými ornamenty na křídlech narodila, vyvinuli elfové šlechtitelé na její

počest z pralátky, ze snové hladiny motýly se stejnými křídly a nazvali je okaté víly. Než Mani dospěla, obyvatelstvo Atlantidy tyto půvabné motýly přejmenovalo na očka.

Pavilón Chordistek se nacházel v příjemném lesoparku, kde se dalo procházet po bíle dlážděných chodnicích ve stínu cykasů a jinanů. Byl tam však naprostý klid, k Chordiskám se chodilo jen v nejnútnejších případech. Pavilon visel nad pevnou zemí ve snovém vyšším prostoru, na snové hladině a Mani s Laurou k němu stoupaly spirálovitým schodištěm, které zdola připomínalo jiskřivého vlnícího se vodního hada. Laura stále mlčela, i když se za skleněnými dveřmi Pavilonu ocitly v bílém oktagonálním salonku s osmi dveřmi.

Uprostřed podlahy pokryté mozaikou stál leštěný kulatý stolek se židlemi, na stolku ležel paklík karet a

křišťálová koule. Pak se otevřely protější dveře a dovnitř vstoupily tři bělovlasé Chordistky, sirény se žlutýma očima. Podle nich elfí šlechtitelé z pralátky Zásvětí vymodelovali první obří sněžné sovy.

Bílá roucha se Chordistkám vlnila a obě návštěvnice měly pocit, že se ocitly přímo v krajině pokryté sněhem. Nemohly z Chordistek spustit oči. Přestože by jim věk hádat nedokázaly, cítily z nich dávné stáří.

„Vítej, Perlo vílí a elfí říše, paní jednorožců,“ oslovily Chordisky Mani a pak se obrátily na Maninu kamarádku. „Tobě říkají Laura a utíkáš před okouzlením syna Luny,“ začala Chordiska vlevo a Mani, která se nemohla zbavit pocitu, že všechny Chordisky jsou chladné jako ledový krápník, nyní jako kdyby stanula pod ledovým vodopádem.

Můj strýc? Co Lauře udělal?

Usedly v pěti ke stolu a Mani čekala, že se jedna Chordistka chopí paklíku karet. Nestalo se tak. Zato druhá Chordistka položila dlaň na křišťálovou kouli a zahleděla se do svého nitra. Nezavřela oči, avšak měla je náhle nehybné, ztratily svůj lesk.

„Lauro,“ začala Chordistka po chvíli soustředění, „události se daly do pohybu. Cítíš se ohrožena a toužíš po svobodě. Můžeš ji získat. Ale musíš opustit element, do něhož jsi byla zrozena. Iluze paní Danu tě zachrání.“

*

„Mani, líbezná,“ objímal Adhiraj korunní princeznu v tichu lesa amartji. Růžové vodopády květů vysokých bylin, které byly blízké stromům, se třpytily ve své růžové auře. Vůně je oba omamovala a velkoměsto, jeho vyzařující a zpívající chrámy je tady nerušily. Usazení, spíše uložení u kořenů veliké amartji, která na ně chvílku co chvílku shazovala kvítka z těch tisíců,

kterými kvetla, se nechali opájet nejen vůní, ale také vášní své lásky.

Jenže ať už Mani milovala Adhiraje sebevíc, chvilkami jí myšlenky utíkaly k Lauře. Adhiraj její neklid vycítil.

„Děje se něco?“ zeptal se, když na snové trávě ukončili polibek.

„Laura se trápí a já bych jí chtěla... Nebudu klidná, dokud jí nepomůžu.“

„Mani, poslouchej,“ podložil jí Adhiraj hlavu svou paží a hladil ji po rameni a dál po těle. „Ishan má taky starosti, rád bych mu pomohl, ale nenosím si jeho starosti na naši schůzku.“

„Jenže ty nejsi já a já nejsem ty,“ pročísla mu vlasy a zatahala ho za ucho. „Ty můj ušatý elfe.“

Adhiraj cítil, jak ve tmě rudne. „Nemusíš mi, lásko, připomínat, že jsem nejušatější elf na celém světě.“

Ale to už si ho Mani přitahovala a líbala...

*

Manin strýc Apallun Zářivý vyučoval své žáky hudbě a básnickému umění v zahradách chrámu, které nebyly obklopeny vysokou zdí, nýbrž hustě stavěnými bílými sloupy. A tak měli umělci klid. Zároveň nebyli odtrženi od města a obyvatelé si je mohli kdykoli jít poslechnout. Sám Apallun přicházel do zahrad již s východem slunce a toho se rozhodla využít Mani, aby s ním mohla beze svědků pohovořit.

Proto spěchala probouzejícím se hlavním městem celého velikého světadílu, nasadila si svou laskavou radostnou tvář a odpovídala na pozdravy všem. Vítám, které otevíraly krámy se šperky a bylinami, pekařům z nág, kteří jako každodenně napekli vonící chléb z ořechové mouky, fauním ovocnářům a dalším.

Atlantida vstávala, každý dostal, co potřeboval přímo tady na bdící hladině. Všichni si také mohli věci, které potřebovali, vytáhnout ze snové hladiny, z pralátky Zásvětí.

To zůstávalo stále otevřené, ale kromě šlechtitelů z řad víl a elfů do Zásvětí málokdo sám rád sahal. Navíc nebylo nad radost, když mohl každý přispět tím, co umí vytvořit tady na bdělé hladině.

Mani s ranním vánkem vklouzla do zahrad a strýc zrovna ladil lyry. Seděl ve stínu dávného jinanu obklopen barvami a vůní snových květin, které se ještě nerozhodly sestoupit na bdící hladinu.

Všechny moje spolužačky mého strýce milují... Všechny až na... prolétlo Mani hlavou, když se k Apallunovi blížila. Přitom Laura by se k němu tak hodila. Kdyby ho tak mohla milovat...

„Vítej, neteřinko,“ odložil lyru a šel jí vstříc. „Jsi nějaká ustaraná.“

„To jsem. Mám starost o svou kamarádku.“

„Ach ano,“ pousmál se a pohlédl do stromů. „Laura je krasavice, ale je to s ní těžké. Vyměnil bych ji za všechny ostatní. Jenže ona se mi vyhýbá. Rozumíš

tomu, Mani? Vyhýbá se mně, Apallunovi!“ pravil s neskryvaným dotčením. Nazlátlé vlasy mu vlály kolem hlavy a Mani si ne poprvé uvědomila, že ji strýcovo sebevědomí a jeho milostné pletky netěší.

„A ty by sis ji chtěl vzít za manželku?“ zeptala se.

Apallun se na ni překvapeně zahleděl. „Laura má oči jako jiskřivé hvězdy, rty pro polibky, a její paže a náruč každého přímo zvou. Ale proč si hned myslíš, že bych si ji měl vzít za manželku?“

Mani se zamračila. „Laura je moje nejlepší kamarádka.“

„Jedna z tvých nejlepších kamarádek,“ opravil ji jakoby mimochodem.

„No tak jedna, no,“ sekla hlavou.

„Ano, ano, přátelům svěřujeme svá srdce a všechna jeho tajemství, protože nejlepší přátelé jsou s námi svázáni stejným zákonem důvěry a bezpečí,“ pravil na to

Apallun a dotahoval struny na lyrách.

*

„Mani, nemůžu se ho zbavit, pronásleduje mě. Já si tvého strýce vážím, bez něho by Atlantida nebyla naší Atlantidou. Je statečný, moudrý, ovládá všechna řemesla, umění, věštbu. Je skvělým učitelem. Ale jedno mi na něm odjakživa vadí a nenapadlo mě nikdy, že až dospěju, budu i já ta, kterou chce dostat jako milenkou,“ plakala Laura v čokoládovně, kde seděly ukryté v besídce. Vynikající čokoláda, kterou jim připravily vílí cukrářky, jim vychládala na stole. Před nimi se rozkládal výhled na pahorky města a vysoko v oblacích projížděli dračí jezdci z nág mladé draky. A dole se vlnilo moře. To, které se nymfa Laura chystala opustit.

„Mani, Apallun je nádherný, přitažlivý, všem se před ním podlamují kolena, ale mně ne. Já bych chtěla lásku, jako je ta tvoje a Adhirajova. Jiný vztah pro mě nemá smysl. Pomůžeš mi uniknout tvému strýci, jak mi poradily Chordisky?“

*

Jen paní Luna byla svědkem chvíl, kdy Mani obalená iluzemi vyklouzla po půlnoci z paláce, který patřil jejím rodičům. Za zálivu se nesl tichý zpěv sirén a provázel Mani ulicemi. Mezi domy s bělostnými sloupy, které svitem Luny zmodraly, se blížila k zahradám své tety. Už byla na rohu ulice, kde stál dům všemi oblíbené faunky, obětavé učitelky těch nejmladší Atlant'anů, Liny.

Pokaždé, když tudy jdu, vzpomenu si, jak nás tříleté učila číst a psát, usmála se do modré tmy. Lina si udržuje svůj dům na snové hladině. Sama říkala, že nám čtení a psaní u ní půjde proto lépe, protože jsme se úplně ponořili zpátky do Zásvětí. Snová hladina je stejně o tolik lehčí, a jak se v ní vše tak jemně třpytí, dotkla se Mani sloupu Linina domu.

Došla na vyhlídku, odkud pozorovala souhvězdí a mlhoviny, které jí svým nočním letem narušovali dračí jezdci. *Kdybich tu stála déle, možná bych viděla Adhiraje a Ishana*, naslouchala vzdáleným pokřikům jezdců a sledovala plachtění plášťových draků. Na nebi vždy vypadali, jako kdyby si oblékli temný plášť. A potom už to měla jen kousek a čekalo ji překvapení. *Co dělal u tety v zahradě Elphin?* podivila se, když měla na dohled bělostné, nyní namodralé vysoké hradby obíhající zahradu. Na rozdíl od zahrad školy, kde mohli kolemjdoucí nakukovat do mezer mezi širokými sloupy a naslouchat hře jejího strýce a studentů, tady nebyla ani skulinka. Nikdo nesměl rušit dryádí matky při dozrávání plodů. Do zahrad nikdo nechodil kromě vybraných dryád a studentek, které Danu vyučovala. Proto Mani udivilo, že vidí od brány běžet kentaura, mladého rádce krále Balduina. *Že by s ním teta něco měla? Ona je stejná jako strýc, to ano. Ale zrovna Elphin? Ten pořád*

poučuje Ishana. Že budoucí král kentaurů by neměl dělat tohle a tamhleto. Chudák Ishan. Navíc on vůbec nestojí o kentauří trůn.

Kentaur si Mani, která se obklopila iluzemi, nevšiml, když proběhl na délku dvou paží kolem ní. Zato ona ho nejen viděla, ale také slyšela dusot jeho kopyt a na tváři cítila vánek, který zvířil svým pláštěm.

„Mani, má drahá,“ objala ji Danu. „Nerozmyslela si to Laura přeci jen?“

„Ne, teto. Přemlouval jsem ji. Ukazovala jsem jí krásy moře, které ona v moři zrozená nevnímá jako jedinečné. Kvůli ní jsem se s ní potápěla a připomínala jsem jí, že pod vodou vydržím jen několik hodin, když dobře hospodařím s kyslíkem a utlumím zbytečné pochody v těle, zatímco ona nepotřebuje z vody vystrčit ani nos. Ale bylo to marné. Když jí tak Chordistky poradili, neváhá.“

„A mě to těší. Bratr je občas nesnesitelný. Potřebuje od nějaké krasavice dostat za vyučenou. A já se na ni velice těším. Máš ten jemný sáček z vláken amartji?“

Mani přikývla a Danu ji vedla zahradou plnou tajemných zákoutí. Spící matky dryády, které zůstaly na bdělé hladině, vrhaly temné stíny, zatímco ty, které dávaly přednost snové hladině ve spánku zprůsvitněly a Luna skrze ně pronikala svým svitem do zahrady.

Babička Luna nás sleduje, pomyslela si Mani. Snad se nebude zlobit kvůli tomu, co chceme provést.

Přes lávku se dostaly k altánku. „Vidíš vavřínovou dryádu? Tahle je obětavá, přichází sem a stává se dryádí matkou každý druhý rok,“ ukázala Danu na vznešeně působící spící dryádu. „V posledním týdnu jí dozrály plody, takže nebudeme potřebovat žádné sušené z mé pokladnice. Jen potřebujeme nějaký pěkný najít,“ sklonila se Danu k zemi a Mani jí pomáhala.

Drobné zlaté aury plodů jim prozradily, kam dryádí matce, která dovolila svým květům, aby byly oplodněny, spadaly.

„Tenhle je pěkný,“ podala Diana Mani plod, aby ho vložila do sáčku.

Dryádí matka se jimi nenechala vyrušit, stále dřímala. Snad proto, že jí na silné kožené listy dopadal konejšivý svit Luny.

„Ještě jí zbývá nechat dozrát několik plodů na téhle větvi a bude moci jít domů,“ prozradila Danu. „Já plody pak se studentkami, možná přímo s tvou skupinou posbírám ze země a uložím,“ rozhlédla se Danu zahradou. A zamyšleně, přitom hrdě pokračovala.

„Vždyť plody každé dryádí matky jsou možnou záchranou pro dryády a pro vše živé na Gaie.“

*

Mani spěchala do zátoky k vodnímu altánku, od něhož klesají oblouky schodů až pod hladinu. Jak se blížila,

náhle zpomalila a zaváhala, co dál. Měla se sejít s Laurou, ta na ni měla čekat. A také čekala. Jenže někdo předběhl Mani. Její vlastní strýc, elfí princ Apollun Zářivý.

Sedí na schodě a drží Lauru u břehu pomocí iluzí, uvědomila si Mani. To je přesně to, o čem ona mluvila. Proti čemu je bezbranná.

„Díval jsem se do budoucnosti, naše životy patří k sobě, krásná Lauro. Jsem léčitel, ale své vlastní srdce z lásky k tobě vyléčit nedokážu. Hořím, když tě vidím, když na tebe pomyslím,“ lichotil jí a začal pro ni hrát na lyru. Mani přitom zůstala skryta vlastními iluzemi v dálce, aby ji ani jeden z nich neviděl. Jen kroutila hlavou, když se Laura omámená iluzemi ani nepohnula, přestože Apollun odložil lyru i svou tuniku a skočil za ní do vody. Ve vteřině se metamorfoval v delfína a začal nymfu ve vodě stíhat.

Možná si to Laura nakonec přeci jen rozmyslí,
zadoufala Mani.

*

Rozeklaná horstva kolem jezera byla na špicích pokryta sněhem, zatímco dole u vody vládlo horko. Amartja se vlnila, jak ji vánek hladil svou neviditelnou dlaní a roznášel vůni růžových květů po krajině. Roznášel vůni a s ní tichý šustot pohybujících se květů a listů.

„Jsem rozhodnuta, Mani,“ pravila Laura a vzala do ruky sklenici vody. „Už nic nebudu oddalovat. Když mě Jeho Výsost Apollun sváže iluzemi, jsem bezbranná. Na souši i ve vodě mě dokáže dostihnout a já se jeho iluzím neumím bránit... Vy víly, elfové a dryády umíte všichni s iluzemi lépe pracovat než my nymfy. Mani, prosím tě o ten plod.“

„Lauro, opustíš moře, delfíny, staneš se napůl rostlinou? Tvůj čas bude pomaleji plynout. Opravdu to chceš?

Poslouchej, vymyslíme něco a můj strýc se do tebe zamiluje navždycky.“

„Ne, Mani, on se nikdy nezmění. Je úžasný, bez něj by Alantida nebyla Atlantidou. Jenomže co se lásky týká, i dávných dobách i nyní byl a je nestálý... Když se metamorfuje v delfína a objeví se u nás v moři, je všemi vítaný. Ano, všem pomáhá, ale v lásce se mu věřit nedá. V takové lásce, jakou jsem si já vysnila...“

A tak Mani konečně otevřela dlaň, v níž svírala tmavý plod, který se Laura chystá spolknout.

V prvních hodinách se s Laurou nic nedělo a obě kamarádky se šly projít kolem jezera, kde je opájela vůně amartji. Stále mlčely, měly obě z nadcházející metamorfózy nymfy v dryádu strach. Po návratu do chýše Mani připravila pro Lauru nápoj, kterým otupí její smysly, aby necítila tolik bolesti z proměny těla.

A že se bolest dostavila!

Naštěstí v té době byla Laura již byla napůl omámená Maniným nápojem.

Mani jí pomohla na provizorní lůžko z pokrývek a rohoží včas, neboť Laura se celá rozechvěla a tělo jí pokryl pot.

„Rozumíš, Mani? Budu mít svobodu, nebudu se bát iluzí Jeho Výsosti, nebudu se bát, že mě znovu svede, že mě dostihne i ve vodě,“ šeptala jí Laura okoralými rty.

Teď už obě věděly, že vavřínový plod zapustil v Lauřině těle kořeny a DNA vavřínové dryády právě vytlačuje Lauřiny nymfí geny.

Laura bezvládně leží, jen se chvěje. Tělo ji neposlouchá, síla metamorfózy vzrůstá.

Danu své svěřenkyně ze všech říší učí o životním cyklu dryád. Ano, dryády rodí živé děti stejně jako víly, faunky, nymfy, nágy, sirény i kentauři a lidé, ale každých několik let se dryáda rozhodne zažít opojení z

oplození vlastních květů. Stane se na vegetační období dryádí matkou, zakoření v zahradě Danu, která se rozkládá na bdělé i nekonečné snové hladině. Plody, které dryádí matce uzrají, pak skončí v Pokladnici Danu a dryáda se vrací zpět ke své rodině.

Noční hodiny ubíhají. Mani Lauře utírá pot z čela a vzpomíná na tetina důležitá slova, kterými jí kdysi jako malé vyprávěla ve stínu své zahrady. „Víš, Mani, tyhle plody dokážou zakořenit jen v živém těle. Kdyby došlo na Gaie ke katastrofě, kdyby stromy umíraly, kdyby docházel kyslík, proměníme těmito plody jiné bytosti v dryády, a tak vrátíme lesy na Gaiu.“

Laura se Mani před očima měnila ve vavřínovou dryádu. V očích měla strach z neznáma, když se jí nohy metamorfovaly v kořeny. Obrovský tlak v páteři ji rozklepal, páteř se jí totiž musela prodloužit do radikuly, zárodečného kořene.

Dříve byla Laura od pasu dolů pokryta šupinami. Dnes jí v pase narůstá kůra a místo nohou má bělostné kořeny, jejichž vlásečnice touží po půdě a vodě.

Znám dryády díky tetě od narození, přesto si sama neumím představit, že bych se vzdala svého současného života, svého vílího a elfího lidu, svého těla, trpěla za kamarádku Mani. A ona to dokázala. A to všechno kvůli mému záletnému strýci.

Mani dala Lauře napít a poté jí přemístila dlouhé kořeny, které už měla místo chodidel, do mělké nádoby s vodou. Laura počala vodu nasávat. Životodárná tekutina jí vlévala sílu do nového těla.

„Ty jsi tak rychlá?“ podivila se Laura Maniným pohybům. Čas se jí zpomaloval v mysli, stávala se napůl součástí říše řízené paní Flórou, byla z ní částečně rostlina, pro kterou je čas živočichů příliš pomíjivý.

„Říkala teta, že na to si po čase zvykneš.“

„Já vím. A ráno se musím metamorfovat, abych mohla po svých ven a zakořenila pro světelnou proměnu.

Pamatuju si, jak spolužačky dryády přece často říkají, že světelná proměna v listech je pro ně neskutečně sladká slast.“

„To říká i Danu. A jednou jsem slyšela, jak šeptala mojí mamce u vína, že kdyby si měla navždy vybrat, jestli světelnou proměnu nebo milence, tak si vybere světelnou proměnu,“ usmála se Mani.

A Laura jí úsměv vrátila. Bolest už pomíjela.

Blížilo se svítání a Lauře se podařilo to, co uměla ze svého života nymfy. Jen nyní nemetamorfovala rybí ocas na nohy, nýbrž dryádí kořeny. Mani ji podpírala, když vycházely z chýše. Přeci jen měla Laura nohy ještě vratké.

Vhodné místo pro Lauřino první zakořenění měly dávno vyhlédnuté. A dokonce i vodu v konvi připravenou.

„Otoč se, abys měla výhled na jezero,“ radila Mani a polévala Lauře chodidla, z kterých se okamžitě draly ven tenké kořínky. Lauřiny nohy se měnily v kmen, který chránil její zárodečný kořen.

Po chvíli Lauře prolétla tělem první vlna vody plné živin, které nasála z půdy. Tělo se jí zazelenalo a zasáhly ji první doušky světelné proměny, kterou prováděla ve svých listech.

Tvář jí rozjasnil úsměv.

„Je to opravdu opojné, Mani. Přála bych ti ten pocit zažít. Tohle jsem potřebovala,“ šeptala, víčka slastně přivírala a z vlasů jí vylézaly olistěné větvičky. Přitom zvedala paže, které se jí měnily v pevné větvě. Brzy usnula a Mani se zamyšleně posadila do jejího stínu. Tam unavená dopíjela vodu, která zbyla v konvi.

*

„Drahý bratře, chápu tvoje rozhořčení, ale ta nymfa Laura se rozhodla sama. A já jí její rozhodnutí schvaluji,“ hodila si Danu nohu přes nohu.

Seděli v besídce, vysoko nad zálivem, v jehož středu na kruhovém ostrově s průplavy stály chrámy léčení a školy. Upíjeli medovinu a pozorovali mladé dračí jezdce při cvičení. A jako vždy na svých dracích nejvýše stoupali Adhiraj s Ishanem.

Besídku, v které se Danu s bratrem často schází, porůstají ty nejkrásnější růže ze snové hladiny. Mnohé z nich totiž ještě víly šlechtitelky nestihly přivést na bdělou hladinu. Mnohé z nich přivedou až za stovky milionů let.

Jak si byli oba, tedy Apollun a Danu podobní! Oba plavovlasí, vznešení: Luna je přivedla na svět ze Zásvětí v laguně, kam pro ně snesla ze snové hladiny první delfíny a duby. Duby pro dceru dryádu Danu, delfíny

pro syna elfa Apolluna, který je přítom od narození nadán schopností delfíní metamorfózy.

„Tedy ti dva se zase předvádějí,“ hodnotila Danu divočení Adhiraje a Ishana na dracích. „Ostatní studenti se drží níže, jen oni dva vysoko nad horami,“ rozhlížela se po zálivu, z něhož vystupovaly hory do nesmírných výšek.

Rozebrané vrcholy se táhly také do dálky a dole pod besídkou, pod vysokým strmým svahem se rozrůstalo velkoměsto, k němuž do přístavů a ven mířily po mořské hladině plachetnice.

„Aby zase Adhiraj nezahučel s drakem do moře,“ zatvářil se Apollun. „Předvádí se, protože se tamhle na terase Mani dívá.“

„A ty jsi na ni našťvaný?“

„Na Mani? Ne, nejsem. Na naši neteř nemůžu být přece našťvaný. Takový drobeček to vždycky byl. I když

někdy její nápady... Kdyby Lauře nepomohla ona, pomohl by jí někdo jiný. Třeba ty," sekl po sestře očima. Danu se tvářila, jako kdyby jeho poznámku přeslechla. Adhiraj právě vedl draka volným pádem nad vzdáleným palácem královny víl, kde viděli Mani. Adhiraj padal přímo k ní, ale včas to s drakem vybral a kolem terasy prolétl vodorovně, aby mohl své lásce zamávat. Ishan se samozřejmě nedal zahanbit, následoval svého kamaráda. „Mladí blázni," ozval se pod nimi na schodišti rohatý král faunů a lesa Pan přezdívaný také Hermés, který k nim pomalu stoupal všemi těmi kamennými bílými serpentýnami ze zálivu. V horkém dni oděn do zelené tuniky, plášť nechal stejně jako Danu s Apallunem doma.

„Budeme jejich odvahu potřebovat, v budoucnu..." pravil tak vážně, že i vánek svým smutkem na vteřinu zarazil. „No, ale tebe je teď mi líto," pousmál se na Apolluna. „Až budeš odteď Lauru dobývat, změní se ti

před očima ve vzrostlý vavřín. To si moc neužiješ,“
poplácal ho přátelsky po rameni.

Koruna královny víl a elfů

Vůbec nemám ráda tuhle korunu, stiskla Mani rty a v červánkové komnatě, v paláci nad zálivem sledovala matku, rudovlasou královnu víl a elfů, jak si ji před vysokým zrcadlem slavnostně nasazuje a tak trochu marnivě se zhlíží ve své kráse.

Z dálky k nim otevřeným oknem doléhaly tóny vody převalující se v oceánu a na obloze křičeli draci prolétající se se svými jezdci mezi balóny a vzducholodmi, které při dnešní slavnosti kormidlují sirény.

Královna Ainu si pro slavnostní příležitost oblékla šaty z bílé krajky, která tak připomíná peří labutí. Tedy peří těch ladných moudrých ptáků, stále ještě pobývajících pouze a jen na snové hladině. Proto, když s nimi labutí víly tančí tance harmonie, labutě se třpytí a všem

divákům se naskýtá stejný pohled, jako při obdivování hvězd a mlhovin na noční obloze.

Když Mani pozoruje milovanou maminku, má vždy pocit, že nikdo krásnější na světě není. Tedy kromě babičky Luny a tety Danu. Královna Ainu je zelenooká rudovláska s divokými kadeřemi, s obličejem jako od malíře. A její křídla? Stříbrně se na nich jiskří modř motýlích šupin a švestkově zbarvené žilky. A na krku má stejný přívěšek jako Mani, jako všechny víly a všichni elfové, tedy zlatou snítku jmelí.

Pro slavnostní příležitosti Ainu vždy otevře kulatý kufřík z dračí kůže a z něho vyjme korunu, která v kufříku leží jako zhasnutá. Ale jakmile ji Aine vezme do rukou a její aura se do koruny vlije, koruna v mžiku prozáří komnatu. V každém diamantu koruny královny elfů a víl se totiž schovávají nepatrné trhlinky seskupené do hvězdy, a tak se každý diamant rozzáří aurou královny, jako když se hvězdy chvějí na noční obloze.

„Koruna severní oblohy,“ usměje se pokaždé Ainu a vypráví dcerce, budoucí nositelce koruny, „je krásná stejně jako souhvězdí, pod kterým byla našimi elfy vyrobena. Na nočním nebi se objevuje společně se Škorpionem v okamžiku, kdy Rak se Lvem zapadají za obzor. Kdo se podívá v noci na nebe vidí, že ji chrání Hadonoš, Hérakles a Pastýř. Tak vzácná je. Jednou ji budeš nosit. Bude ti slušet. Copak? Nelíbí se ti?“

„Chtěla bych jí s vámi,“ řekla na to Mani a přitiskla se k matce.

Ainu k ní poklekla a políbila ji na čelo. Mani nasála maminčinu vůni, nasadila utrápený obličej a obě se zadívaly k oblouku, jímž do komnaty právě přicházel v temně modrém plášti se zlatým lemováním Manin otec a manžel Ainu mág Reth.

„Mani,“ přidřepł si k ní také. „Nudila by ses. Nebude tam nikdo z malých dětí. Ani Ishana s sebou král Balduin s královnou Mairead neberou.“

„Ale Raj tam bude,“ ujišťovala se Mani.

A Manin otec, ten nejvyšší z mágů, zakroutil hlavou.

„Ne, dítě. Adhiraj také bude muset zůstat doma. Navíc on není tak klidný jako ty, naše princezničko. Co by tam s ním Alan a Gwer dělali?“

Mani špulila rty a mrkala, ale slzičky neutajila.

„Poslouchej, dcero,“ vzal vzal ji otec za ramínka.

„Ráno, až se probudíš, už budeme zpátky, hned po snídani tě s sebou vezmu k jednorožcům. Co ty na to?“

A Mani ho radostí chytila kolem krku. A potom ji odvedli do její rozlehlé komnaty zalité podvečerním sluncem, kde již čekali víla Shri a elf Juva, kteří se v době nepřítomnosti Maniných rodičů vždy starali o její zábavu a bezpečnost.

Ainu s Rethem ji zamávali od oblouku dveří a závěsy se v průvanu vlnily... Vůně rodičů se pomalu rozplývala a nahradila ji opět vůně moře v zálivu pod palácem.

A když padla noc a Shri s Juvou dali Mani spát a odešli do vedlejší komnaty, malá princezna spánek jen předstírala. V okamžiku, kdy nabyla dojmu, že se Shri s Juvou domnívají, že spí, sklouzla z postele a vydala se ke stolku, kde jí nechali jako každou noc šálek čokolády. Byla ještě teplá a Mani celou lahodnou porci spořádala. Nakonec šálek vyčistila prstem, patřičně ho olízala a zamířila k oknu. Rozhodla se sledovat záliv a terasy se schodišti a cestami pod palácem v naději, že zahlédne záři koruny. Znamení, že se rodiče vrací. Okenní výklenky v její komnatě oddělovaly od komnaty závěsy, Mani pokaždé za závěs vklouzla a postavila se vedle velikého květináče, do kterého Ainu s Maninou pomocí přesadila před několika týdny cykas. Skomíral v palácové zahradě, tak musel sem pod dozor.

„Daří se ti dobře, vid’?“ pohládila ho Mani po lístcích a zadívala se do okna. Draci už dolétali, balóny a

vzducholodě také. Na noční lety se vydává málokdo. Proto se kromě tónů vodních mas nesly jen písně sirén. Naštěstí Manina babička Luna právě vystoupala nad oceán a Mani se zaradovala, že nebude na chvíli tak sama.

„Babičko,“ oslovila krásnou bíle oděnou paní, nad jejíž bělostnou tváří se třpytil modrý diamant. „Vždycky mi říkáš, že všechno na Gaie je pod tvým vlivem, pod vlivem cyklu, který trvá měsíc, od úplňku do úplňku. Říkáš, že přibývání a ubývání tvé záře má vliv nejen na všechny bytosti, na faunu a flóru, kameny, vodu, nemoci a jejich léčení, a dokonce máš vliv i na city. Víš, nemohla bys mi někdy pomoci ovlivnit city mých rodičů? Aby mě vzali s sebou? Nebo aby nikam nechodili? Nebo aby chodili méně? Pořád mi říkají, že jednou budu královna a nepustí mě, abych to kralování viděla,“ upírala Mani na babičku Lunu zrak.

„Vnučko, vždyť tě není ještě ani za stolem vidět. Bud' ráda dítětem a nepřej si naslouchat starostem dospělých, které tě jednou čekají. Co kdyby sis zkusila tvořit z pralátky? Přivést něco krásného ze snové hladiny na tu bdělou hladinu?“ vnukla jí paní Luna nápad a Mani se zalíbil.

Připevnila závěsy do háčků po stranách okna, aby na babičku viděla a usadila se na koberci uprostřed vzdušné komnaty. Od okamžiku, kdy se narodila, ji přitahují květiny a stromy a jednorožci. A teď si ze snové hladiny přitahuje v mysli narcisy.

Žluté, krásné, vznešené. Celý zástup žlutých květů na vysokých stoncích. Jsou jak řeka, jako zářící Mléčná dráha. Tančí v jarním vánku, který si Mani také stahuje ze snové hladiny. Voňavě vydechují a Mani cítí jejich energii. Tady na snové hladině si představuje, že se tato energie mění v drobné vílí panenky se sukýnkami a

křídly. A slyší čmeláky, vztekající se u žlutých trubek květů.

A teď zavírá oči a staví si na snové hladině kolem sebe v myšlenkách sluncem prozářený altán. Postupuje systematicky, jak ji to maminka naučila. Začíná pěkně napravo, soustředí se na detaily a vykresluje jich dostatek na to, aby se další detaily vystavěly samy. Skládá jednotlivé sloupy, na ně střechu, nechává po sloupech šplhat liány, uvnitř altánu vytváří v představách bílá kovaná křesla a stůl. Kolem nechává trávu růst a smrky ohraničují celou scénu v pozdálí. Mani si vytváří vůně trávy a lesa a také vůni čokolády v šálku na stole. A zvuky z trávy a z lesa.

A pak si představuje, jak sama sedí v altánu a dotýká se prsty opěradla křesla. Slyší vodu plynout a do očí se jí od hladiny odráží třpytivá zrcátka slunečních paprsků. Na stole před sebou má vázu s narciskami tak jemně a

něžně vonícími. Náhle se před ní, v její vlastní iluzi na snové hladině zjevuje malý elf s oranžovo černými křídly. Adhiraj. Je rozcuchaný, jako kdyby se právě probudil.

„Co tady děláš?“ leká se ho.

„Jdu si sem hrát a koukám – ty najednou tady,“ odvětlí jí kamarád.

„Jaké najednou?“ brání se Mani. „Já sem chodím často.“

„Já taky,“ kulí na ni Adhiraj oči.

Mani krčí nos a ukazuje na něho prstem. „A že jsem tě tady nikdy předtím nepotkala.“

„Protože-“ Adhiraj je zmatený.

„Jak to, že jsi mi tedy vlezl do iluze?“ rozčiluje se dál Mani.

„To je moje iluze, to tys mi sem vlezla,“ hájí se Adhiraj.

„Ne ne,“ pohazuje Mani hlavou, „tenhle altán si vysnívám odjakživa.“

„Já taky.“

„Úplně stejný?“ pochybuje Mani. „A jaktože jsi mi to nikdy neřekl?“

Malý elf už je z vyšetřování kamarádky naprosto odrovnaný a vyhrkne: „Pojď si představit šachy. Zahrajeme si.“

Bouřkové mračno by v tom okamžiku bylo proti Manině tváři slunečnou oblohou. „Dobře víš, že mě šachy nebaví. Jdu domů,“ naštvála se a opustila altán.

Otevřela oči, pohlédla na babičku, která jí pomalu mizela za ohybem skal v zálivu.

„Dobrou noc,“ zašeptaly si obě navzájem a Mani hupsla do postele.

„Proč mi Adhiraj vlezl do iluze? A ještě tam chtěl hrát šachy! Hm,“ brblala a lezla po čtyřech na posteli, než se i se svými křídly uvelebila pod hebkou pokrývkou.

„Nic není náhoda, vnučko. Všechno má své vysvětlení. Platí posvátný zákon kosmu, všechno má své příčiny a

následky. V budoucnu pochopíš, proč jste se setkali ve jedné iluzi....“ usmívala se zacházející paní Luna na usínající vnučku, která se na velikém lůžku ztrácela jako loďka zatoulaná na širý oceán.

Zrod mediátorky Atlantidy

Hlavně netvoř, hlavně netvoř, opakovala si Mani a rozhrnovala amartju. Silné kmeny ji vpouštěly do hloubky lesa, zavíraly se za ní a sypaly na ni rudá květenství. Těžce dýchala. Amartja ji sice chránila stínem, ale bylo po poledni a černé mraky, které se kupí na obzoru, ještě nestihly zakrýt slunce.

Hlavně netvoř, nezdržuj se, jde o život, přikazovala si dál a snažila se prodírat pralesem a pátrala a pátrala.

Rychle, rychleji! Kde jsou? Jde o život...

*

Dnešní ráno nevypadalo jako začátek dne, kdy se závist a zloba nezastaví před ničím. Ranní koupel v moři nabila Mani ještě větší energií a den šel podle plánu. Vzduch voněl mořem jako obvykle a Mani se těšila, až se po práci a studiu v chrámu léčení setká s Adhirajem.

Teď měla službu. Z chrámu opodál se k ní linuly zpěvy sirén a ona sama stála v lékárně a míchala a vydávala léky pro všechny. Pro elementály, lidi i zvířata a dokonce i pro rostliny, když si jejich pěstitelé přišli pro lék, pro zálivku, kterou jim doporučili léčitelé v chrámu. Takových lékáren bylo v Atlantidě nepočítaně, protože nemoci, které kdysi vypustila Sachmet z amfory, se nevzdávaly. Ale za ty eony věků byly již oslabené a stačilo málo a všichni se rychle uzdravili. Nebo – měli se zdravit... Kdyby všechno bylo, jak by mělo.

Směs vůní sušených květů, listů, stonků, kořenů se mísila s vůněmi minerálů rozemletých na prášek. Vše měli na bílých policích světlé lékárny uloženo v křišťálových dózách. Mani od pultu, na kterém stály naleštěné váhy, sem tam sledovala plachetnice na moři, protože lékárna stála přímo pod chrámem na vyvýšeném

středu ostrova. Také viděla jednotlivé kruhové průplavy, jimiž protékala ostrovem mořská voda. Přes průplavy se klenuly mosty stavěné na snové hladině, aby při silném větru nepadaly na nemocné hledající pomoc v chrámu spršky vody.

*

Hlavně nesmím tvořit... Abych nezmýlila sama sebe... Amartjo, prosím, pomoz nám, zastavila se zadýchaná Mani a rozpínala vědomí do šíře lesa. Kde jsou? Kam ji odtáhla? pohládila nejbližší kmen a shora se na ni snesly růžové květy. Nemůžu je najít. Necítím je nikde v lese. Ukážete mi cestu? Jsou daleko? Že ji neodtáhla na snovou hladinu? Že ji nezabila? Prosím...

*

Blížil se čas oběda a Mani kontrolovala stav světelných energií tančících kolem každé dózy, tedy ukazatel, zda se léčivo nekazí. Ráno dózy doplňovala a nyní sepisovala, která z léčiv bude nutné doplnit v poledne.

Vzadu ve vedlejších síních na sušičkách také objevila, že mistři lékárníci budou muset doplnit určité byliny, které ještě neseštopily ze snové hladiny. Tuto činnost sama jako studentka zatím neměla povolenu provozovat. Tu mohli vykonávat jen mistři.

„Takže doplním celkem pět dóz,“ dopočítala se a přitom vnímala, že přichází paní Ulka. Odložila zápisník a obrátila se u pultu.

„Výsosti,“ vstoupila dovnitř vyděšená manželka stavitele lodí. V ruce nesla sáček z vláken přesliček a téměř plačtivě začala vysvětlovat, proč se dneska vrací.

„Mému muži se včera udělalo na slunci nevolno, proto mu nejvyšší léčitel předepsal kromě klidu také tuto směs,“ podala Mani lístek s receptem. „Ale vůbec nezabírá. Muži je čím dál hůř, přitom už měl být zase v pořádku. Žádná nemoc se ho nedrží déle jak jedno půldne... Napadlo mě, než půjdu znovu nahoru do chrámu, se nejdřív zeptat tady u vás v lékárně, jestli jsou

byliny v pořádku. Víš Výsosti, už včera jsem neviděla v sáčku téměř žádné úlomky lístků jinanu,“ dokončila téměř šeptem.

Ani to Mani nepotřebovala slyšet, sama cítila, že v energii bylinné směsi chybí energie jinanu. *Ráno jsem ho doplňovala, v dóze byla jen vrstvička*, vzpomněla si. „Kdo ti, paní Ulko, včera léčivo vydával?“ zeptala se, i když z energie bylin také toto uměla vyčíst.

„Omana. Byla jsem tu později odpoledne. Po té bouřce,“ odvětila Ulka, dobře stavěná žena z rodu lidí. Protože trávila se svým mužem dny venku, měla zdravou do bronzova opálenou pleť a velice jí slušely žluté šaty na ramínka, které si kvůli horku vzala.

Mani přikyvovala a sypala na misku vah podle receptu léčitele novou směs. „Tohle zabere, kontroluju vše raději dvakrát,“ usmála se na Ulku a podala jí nově naplněný sáček.

*

Amartjo, krotím své vlastní myšlenky, abych netvořila.

Prosím tě o pomoc... Tudy mám běžet? překvapil Mani světelný tunel na snové hladině, který pro ni nejmoudřejší rostlina svými myšlenkami vytvořila.

Amartjo, kam mě to ale vedeš? Kam ji Omana odtáhla?

Žije ještě? Co se to s Omanou stalo? Jaktože ji nemůžu vypátrat? Je víla jako já, nemá přece větší schopnosti.

Růžové květy věčně kvetoucí amartji, nesmrtelné bytosti starší než samotná Gaia náhle před Mani vytvořily malý světelný obraz údolí mezi horami, aby jí ukázaly, kde se v hloubi lesa právě nachází ona i Omana. Mani na obraze spatřila pohybující se tečky.

*

Neuplynula ani půlhodina poté, co odešla Ulka, a do lékárny vběhl vyděšený učitel hry na lyru Faladan.

Jeden z těch faunů, které si vybral do svého učitelského sboru Manin strýc Apallun. Kudrnaté vlasy poskakovaly

Faladanovi kolem rohů, když zmateně vysvětloval, co se jim doma stalo.

„Mám předpis... Náš malý kašlal, tak jsem dostal...
tenhle předpis,“ ukazoval znovu celý zoufalý na list papíru. „Čekali jsme jako vždy, že do rána bude kluk zdravý. Jenže je to divné. Když teď kašle, celý hrudník se mu otřásá. Je v nepořádku svět nebo tenhle lék?“
upřel na Mani důvěřivé oči. „Výsosti, já jsem učitel hudby, léčit neumíme ani já ani moje žena. Jenže když manželka lék přesypala, zdálo se jí, že v něm chybí ta modrá květinka, která se na kašel dává,“ vysvětlil ještě, když jí podával lék v dřevěné škatulce.

Je v něm málo plicníku, uvědomila si Mani, dřív než škatulku otevřela. Plicník jsem taky doplňovala ze sušiček ráno.

*

Třetí pacient, kterému Omana namíchala čaj v nesprávném poměru, byla víla cukrářka. Právě ta, která

Mani a jejím kamarádkám Lauře a Ambu pokaždé servíruje v cukrárně nahoře na vyhlídce lahodnou horkou čokoládu, při níž se tak báječně probírají události velkoměsta.

Nyní Mani vzpomínka na čokoládu zhořkla, protože s bylinami se nesmí hazardovat. A cukrářka nevypadala vůbec dobře. Mani jí dala směs podle předpisu léčitelů z chrámu a pomohla jí domů. Potom, protože jí nedávalo smysl, co Omana den předtím v lékárně prováděla, se rozhodla za ní zajít. *Pravděpodobně má asi starosti, zeptám se, jestli jí nemohu nějak pomoci*, dumala, když úzkými chodníčky a schodišti spěchala v pravé poledne z ostrova léčení a po svazích na pevnině kolem chrámu královen Bastet a Sachmet.

Cestou se zaměřila na energii obřích krystalů na piedestalech na každé křižovatce. Byly to krystaly surové, neopracované, prostě takové, jak je Gaia vydala.

Jejich silné energie stále souzněly a všude vládla harmonie.

Mani zastavila, zamyšleně putovala myslí od krystalu ke krystalu, nakonec bezradně pokrčila rameny a vykročila dál.

Minula chrám své matky Ainu a pak parkem kolem chrámu Herma či Pana, jak mu také všichni říkají, dál stoupala po svahu.

Omanin otec je oddaným šlechtitelem, umí stahovat ze snové hladiny ty nejléčivější rostliny, kterým se jinak ve vývoji kosmu stále nechce se ponořit dolů na bdělou hladinu. Ale u Omany mám občas pocit... No, možná je to jenom můj pocit a mýlím se, že ji bylinářství vůbec nebaví, přemýšlela cestou.

Vklouzla do obřího otevřeného skleníku, ve kterém k ní ihned obracely svoje zvonce lilie. Květiny nejkrásnějších barev si vyšlechtila a přivedla ze snové hladiny sama její matka Ainu. A těch včel, které zase

přivedla na bdělou hladinu teta Danu. *Všechno se doplňuje, všechno tady tak souzní*, usmála se Mani. Opustila skleník a natahovala nohy, aby už byla na konci parku. Odtamtud pak půjde dlouhou alejí cykasů a jinanů, na jejímž konci stojí dům Omaniny rodiny.

*

Tady za hřebeny už nebyl vzduch přesycen solí, tady převažovaly vůně půdy, lesa a z dálky se nesla vůně amartji.

Nyní si Mani všimla, že Omana stojí na balkoně. Zamávala jí. Viděla, jak Omana strnula. Zamávala jí znovu a přidala do kroku.

Jde mi naproti, všechno si vysvětlíme, předpokládala Mani, když Omana zmizela uvnitř domu.

Ačkoli byla Mani rychlonohá víla, přesto chvíli trvalo, než alej zdolala a vyběhla na vyhřáté půlkruhové schodiště bílé vily, k níž se přimyká skleník, v kterém Omanin otec denně pracuje na šlechtění nových druhů.

Neotvívá, zarazila se Mani před vyřezávanými dveřmi. Zvedla klepadlo, kruh zasazený do kovové hlavy draka. Nic.

Znovu zaklepala. A když stále nikdo neotvíral, sešla schody, aby se podívala za dům do zahrady. *Případně zajdu ke skleníku...*

Vzduch se tetelil horkem nad pískem vysypanými cestičkami a Mani se rozhlížela přes záhony s různě vzrostlými kvetoucími cykasy a s ostrůvky květin, jejichž jména vůbec neznala. Omanin otec je stáhl ze snové hladiny a ještě bude trvat, než se rozšíří po Atlantidě na nižší bdělou hladinu.

Tamhle Omana stojí, taky její matka a paní Izel se svou dcerkou. Té maličké narostly už krásné růžky, pousmála se Mani a vykročila k nim. Omana si právě vzala maličkou faunku na ruku, usmívala se, šveholila na ni, a přestože ji její matka upozorňovala, že Mani přichází,

přestože o ní už věděla, neotočila hlavu. Předstírala, že dcera královny Ainu je pro nich vzduch.

Mani podivné jednání Omany velice překvapilo. A to nevěděla, co a proč Omana chystá.

Omanina matka nakonec vzala dceru za paži a vyrušila ji ze žvatlání na maličkou faunku. „Její Výsost přišla, Omano.“

Omana stiskla čelisti. „Ty jdeš z lékárny až sem?“ vyjekla na Mani.

Ta jí přikývla. „Potřebuju s tebou něco probrat. Soukromě...“

„My půjdem do domu,“ nabídla se ihned Omanina matka, která netušila, co její dcera provedla.

„Nikam nechod'te,“ vykřikla Omana a tvář se jí křivila. „Já se s ní nechci o ničem bavit. O ničem. Slyšíš, Mani, o ni-čem!“

„Omano?“ okřikla ji její matka, kterou chování dcery vyděsilo. „Co je to s tebou?“

„Nic, ale jestli se Mani ještě pohne, tak to dítě zabiju,“ vyštěkla a vytáhla z kapsy tuniky ostrý nůž.

Nože s sebou běžně nenosíme! blesklo Mani hlavou.

Na krutost a záblesky oceli, na to nebyla ani jedna z žen zvyklá. V prvních okamžicích nemohly pochopit, co to slyší, co to vidí. Blýskající se oči Omany a ostří nože, kterým nařízla maličké na krčku kůži tak, aby se v ráně objevily kapky krve.

A pak než se v té hrůze nadály, rozběhla se s plačící dcerkou paní Izel zahradou. Mezi mladými celé

Atlantidy patřila mezi nejrychlejší běžkyně, nyní s velikým náskokem opustila zahradu a s plačící faunou v náruči zmizela mezi kmeny amartji, neboť právě za zahradou začínal jeden z nekonečných lesů amartji.

To není možné, to není skutečnost, já sním, napadlo nejdřív Mani a rozhlédla se, zda neuvidí znaky toho, že spí na snové hladině.

Ne, nespím.

*„Omano!“ vzpamatovala se jako první a rozběhla se za ní. V okamžiku, kdy se ponořila do lesa amartji, obklopilo ji šero a hluboké ticho narušované šustotem květů vlnících se ve větru vysoko nad její hlavou. *Kudy teď? Co se to Omaně stalo? Ona chce ublížit? Jak toho může být schopna? Proč kvůli mně? Že jsem přišla na její nepoctivou práci? Chtěla jsem si s ní promluvit o samotě. Nikdo se to přece nemusí dozvědět... Ona chce ublížit!**

„Pomoc! Moje holčička!“ zaslechla Mani v dálce za sebou ze zahrady tlumený vzlykot Izel, matky té malé, která právě pochopila svým srdcem, které znalo jen harmonii, že její dceři jde o život.

Mani se srdce sevřelo nad hořkým zoufalstvím v hlase paní Izel a rychleji se rozběhla do hloubky lesa.

Musím je najít. Dřív než bude pozdě. Amartjo, prosím, to jsem já, tvoje Mani. Vnučka Luny, pravnučka paní Tiámat, se kterou tě pojí dávné přátelství. Omana se chovala jako by v očím neměla rozum. Nese bezbranné dítě. Prosím, pomoz mi...

Amartjo, tudy mám běžet? překvapil Mani světelný tunel, který pro ni nejmoudřejší rostlina svými myšlenkami vytvořila. Amartjo, kam mě to ale vedeš? Kam ji Omana odtáhla? Odnikud to dítě neslyším. Žije ještě? Proč aspoň nepláče? Co se s Omanou stalo? A... Jaktože ji nemůžu vypátrat? Je víla jako já, nemá přece větší schopnosti.

Růžové květy věčně kvetoucí amartji, nesmrtelné bytosti starší než samotná Gaia náhle před Mani vytvořily světelný obraz údolí mezi horami, kde se Mani v hloubi lesa právě nachází. A v obrazu se

pohyboval bod... *Omana. Tam unáší dítě. Ke skalám na sever... Amartjo, prosím, dej vědět Hermovi... At' přijde co nejrychleji...* vysílá Mani poslední myšlenky, poté se zaměřuje jen a jen na stíhání šílené Omany.

*

Namodralé skály, po kterých se amartja už nešplhá, jsou na dosah. Mani rozprostírá své vědomí do šíře, jednotlivé amartji se mírně, co jim to kmeny dovolí, rozestupují.

„Tak jsi mě dostihla,“ zasmála se Omana kysele.. „Máš radost?“

„Nemám radost. Prosím Omano, dej mi tu malou a pak mi povíš, jak ti mohu pomoci. Nechci ti přece ublížit. Já nikomu neubližuju.“

Odraz kovu se blýskl v aurách amartji, které osvětlovaly prostor tady dole v hustém lese. Maličká faunka strachy už ani nebrečela. Nedochozelo jí sice, že ji Omana chce zabít, ale to, co se s ní dělo, i bolest a pálicí rána od

nože jí naháněly hrůzu. A teď jí Omana přiložila špičku nože pod krk.

„Ano, ty jsi vždy dokonalá. Ne, nechci od tebe žádnou pomoc, Výsosti,“ ušklíbla se Omana.

Mani už chtěla promluvit, ale naráz spolkla, co měla na jazyku, a zeptala se úplně jinak. „Ty ode mě nechceš žádnou pomoc?“

„Nechci, protože ty zase budeš vypadat jako nejlepší a nejšťastnější.“

„Já tedy vždycky vypadám jako nejlepší a nejšťastnější?“ podivila se Mani.

„Ano, máš všechno. Všechno se ti daří, všichni tě uctívají. Kam vstoupíš, tam tě obletují, máš lásku Adhiraje a léčitelství tě baví. A já nic z toho nemám a nebaví mě ztrácet čas v lékárně.“

Mani zamrazilo. *Nikdy mě nenapadlo... že někomu vadí můj život...*

Nedala na sobě znát, jak se náhle cítí. Zopakovala slova Omany. „Tebe nebaví práce v lékárně?“

„Ne, musím tam být, protože si to přeje můj otec. Chce, abych pokračovala v jeho poslání, až ho omrzí svět.

Jenže já tu práci přímo nesnáším,“ procedila skrz zuby Omana a k smrti vyděšené dítě v náruči hrubě stiskla, až vykviklo.

„Ty práci v lékárně přímo nesnášíš?“ opakovala po ní Mani a uvědomovala si, že amartji kolem jsou stále strnulejší a strnulejší. A jejich aury se špiní kouřem přicházejícím ze snové hladiny.

Co to je? jde Mani po zádech mráz.

„Nesnáším tu práci. A nesnáším, když vidím tu tvou spokojenou tvářičku. Celý život mi tě doma dávají za vzor a ty, můj vzore, jdeš do chrámu oznámit, že jsem byla líná, že se mi nechtělo doplňovat dózy a míchala jsem špatné poměry bylin ve směsích,“ drmolí Omana a svět kolem ztratil veškerou živost.

Co to sem přichází? Kde se to bere? Je to z hlubin Zásvětí? Je s tím Omana spojená? letí Mani hlavou. Herme, Pane, kde jsi? Nevím, co mám dělat. Nic mě nenapadá...

Navzdory strachu se musí Mani vzchopit a ptát se dál. Snad Omanu ještě na chvíli zastaví.

„Tys míchala směsi ve špatných poměrech?“ podivila se naoko Mani, jako kdyby nic nevěděla.

Omanu svou otázkou zarazila, navíc dítě v jejích rukou sebou škublo. Mani vykročila.

„Krok a zabiju ji a pak sebe,“ sykla Omana. „Vezmu si ji s sebou do Zásvětí, neodejdu tam sama. Už mi nikdo nebude přikazovat, co mám dělat, už nebudu muset do lékárny a do chrámu a dívat se tam na tebe a na Adhiraje, když ti jde naproti. Zabiju ji a sebe a ty budeš navždycky znemožněná před atlantským lidem, žes to dítě nedokázala zachránit. Že jsi zklamala její matku. Pořád se po zemi hovoří o tvých schopnostech a pak

nedokážeš odzbrojit jednu obyčejnou vílu,“
zaskřehotala.

*

Ta střela se Omaně zaryla přímo do prstů, v kterých držela nůž, a ruku i celou paži jí odrazila. Nůž jí vypadl a se zábleskem světla před ní stál sám rohatý král Hermés, který jí malé fauní dítě vzal a zároveň ji svou holí přitlačil k zemi, dokud se k nim mezi kmeny amartji nedostal ten, kdo přesný šíp vystřelil. Nejlepší střelec Atlantidy. Manin strýc Apollun Zářivý.

*

Členitý mnohapatrový palác krále lesa, Herma zvaného Pan, se zčásti schovává v parku plném dubů, jilmů, borovic, javorů a hlavně cykasů a jinanů. Sám palác je napůl živý, jeho komnaty a sály vystavěli fauni tesaři z dubového dřeva a obestavěli přitom vysoké sekvoje, které si na toto vyhlédnuté místo Hermes kdysi vysadil.

Nyní v paláci, v komnatě s pohodlnými lenoškami, s přehozy a pokrývkami sedí před krbem Mani zabalená do deky z dračího peří. Oheň ji uklidňuje, přesto...

„Víte, jak se cítím?“ říká všem kolem, rodičům, Adhirajovi, strýci a tetě a králi lesa. „Ještě v poledne, byl můj svět jako křišťál. Občas se na něm vyskytla nějaká rýha, ale... Zase byla zahlazená. A pak jako kdyby přiletěl meteorit a ten svět, můj křišťál rozdrtil na střepy,“ popotáhla Mani. Utřela si slzy. Zakroutila hlavou. Vzdychla.

„Hezky jsi to řekla, dcero,“ pochválil ji Reth.

„Díky, tati,“ zvedla na něho uplakané oči.

A Hermés jim přitakal. „Tahle událost s Omani není první, která se za poslední rok udála. Zatím pokaždé se nám podařilo vše ututlat, abychom neděsili obyvatelstvo Gaii. Ale dobře víme, že náš svět, jak ho nyní známe, končí. Požitky na bdělé hladině jsou pro mnohé tak příjemné, že se Atlant'ané zaobírají často více svým

tělem a jejich mysl ztrácí spojení s druhými. Vědomí já mnohých Atlant'anů tak zkostnatělo, že jim přináší jen bolest a pocit osamění. Svou energii využívají k uspokojování touhy, ke zvyšování pocitu důležitosti. Jejich aury se špiní, jak se k nim dostává rozkladný duch Zásvětí. To jsi, Mani, viděla v lese amartji.“
Přikývla a zachvěla se. Pocit z plíživého kouřového chladu nikdy nezapomene.

„Jak můžu pomoci já?“ zeptala se. „Nechci, aby se tenhle svět zkazil. Aby byla Gaia zničena jako Tiámat.“
Hermovi přelétl přes tvář smutný stín a posadil se na volnou lenošku. „Mani, v lese, když ses snažila zabránit Omaně, aby ve své posedlosti nezabila toho drobečka, jsi ukázala, že v tobě dřímá úžasná schopnost. Talent daný tvou harmonickou podstatou.“

Mani na to zvedla tázavě obočí.

A Hermés pokračoval. „Ovládala ses. Ztišila jsi svou mysl a netvořila jsi iluzorní předměty, které se v lese amartji tak snadno zhmotňují.“

„To bylo těžké,“ přiznala Mani. „Hlavně na začátku lesa.“

„Netvořit v lese amartji je těžké i pro nás mágy,“ dodal Manin otec.

„Mani navíc zachovala zdání klidu a kladla takové otázky, že se Omani soustředila jen na sebe,“ potvrdil Hermés Rethovi. Pak se opět obrátil na Mani. „Kdybys v lese věděla, jak dál hovořit, mohla ses pokusit ji ještě více uklidnit.“

„To jde? Uklidnit někoho, kdo v má v sobě takovou zášť?“

Hermés přikývl a hleděl přitom na Ainu a Retha.

„Ne vždy to sice vyjde, ale za pokus to vždy stojí.“

Mani pozorovala plameny tančící na poleni.

„Můžu se to naučit?“ zeptala se.

Hermés se spokojeně usmál. „Můžeš. Paní Hekaté tě ráda vezme do učení.“

„Prababička?“ udivilo Mani.

„Ano, ona, Nejstatečnější z nás všech. Vychová z tebe mediátorku Atlantidy.“

„A... co bude s Omanou?“

„Vymažeme ji vzpomínku na tyto dny a bude se učit šít tuniky, po tom vždy toužila.“

*

Seděli všichni atlantští vládci u prostřené tabule na zahradě Hermova paláce, kterou obklopoval zarostlý park, a před sebou měli poháry medoviny. Kromě vládců s nimi seděli i všichni jejich potomci, kteří pravděpodobně jednou roli svých rodičů převezmou. A kromě potomků s nimi seděli i spolupracovníci a rádci, nejvyšší léčitelé a mágové.

Mani oděná do červánkové tuniky, kterou měla přepásanou širokým bílým pásem zavázaným na boku

do mašle, si vyměňovala pohledy s Adhirajem. Celá jiskřila svou aurou a šperky, a světla z luceren násobila také červánkovou barvu tuniky, jako planoucí slunce vypadala.

Až to tady skončí, moje hrdinko, čekám na tebe jako vždy na terase, promlouval k ní Adhiraj v myšlenkách.

I ty vtipálku, kam půjdeme?

Jako vždy k amartje. Kde jinde spolu můžeme být až do rána beze svědků? přimhouřil na ni oči, ztemnělé v tom šeru a ve svitu krystalových luceren.

Do smutné a zároveň slavnostní atmosféry povstal Hermés zvaný Pan a mluvil vážně. „Vážení, dnešní den začal jako každý jiný. Nikdo z nás netušil, že se právě zrodí ta, kterou bude Atlantida v budoucnu potřebovat,“ usmál se. „Dnes povstala závis a zloba, která se k nám vplížila po špičkách z temných hlubin Zásvětí. Nestalo se tak poprvé a jak všichni tušíme, za tímhle předvojem

přijdou horší a těžké věky. Kyvadlo času se vychyluje a vrací, vše plyne, každá hladina má svůj příliv a odliv. Čeká nás doba neporozumění, sebestřednosti, doba hrozeb a válek. Čas, kdy živí budou závidět mrtvým...“ utichl a pohlédl na večerní oblohu. „Mani, pravnučka naší paní Tiámat, vnučka Luny a dcera paní Ainu dnes v sobě objevila talent. Bez jakékoli přípravy dokázala vyjednávat s bytostí, která byla zahlcena závistí a nenávistí. Mani svým moudrým vyjednáváním zabránila vraždě,“ pohlédl Hermés na mladou vílu, která nachověla ve tváři.

„Čeká tě ještě mnoho práce a učení, Mani. Paní Hekaté, která tě bude učit, se na tebe těší. A pro dnešní večer jsem všechny tady shromáždil, abych tě mohl představit jako...“ Hermés v zelené zlatě lemované tunice pozdvihl číši. „Až slunce ráno vyjde, jděte všichni mezi svůj lid a vyříd'te jim, že se nám právě zrodila skutečná mediátorka Atlantidy.“

O vavřínový věnec

*Inspirace je... Inspirace je, když... přemýšlela Mani. Svými křídly sledovala uličku za sebou vedoucí mezi regály, které přímo kolabovaly pod tíhou knih. Kolem se vznášel zápach staroby, jenže Mani ho nevnímala, protože usazená u otevřeného okna psala do zápisníku přímo na vnitřním okenním parapetu. Nadšení pro tvorbu v ní udržovali hudebníci, kteří si dole v amfiteátru zkoušeli svá vystoupení před soutěžním večerem. *Zítřka hudba, pozítří básně. Přihlásila jsem se poprvé a mám trému. Pořád nevím, kterou báseň recitovat,* zvedla oči od textu.*

Do amfiteátru teď dorazil král Hermés a Manin strýc Apallun, oba s lyrami a jen v tunikách a sandálech. Vždyť bylo takové horko.

Mani odložila tužku a podepřela si hlavu. *To si poslechnu...*

*

A zatímco se nechala unášet Hermovou hrou na lyru a vítr od zálivu vnikal jako průvan do knihovny a tahal jí vlasy přes obličej, takže chvílemi vypadala, jako kdyby z tváře krvácela, do knihovny mířil nebo spíš letěl po cvičení obrany její Adhiraj.

Vlasy vybledlé od slunce mu povlávaly kolem hlavy, takže si je dal za uši, aby dokázal, že jednou bude nejušatější elfí maršál, který kdy na Gaie žil.

Zdravil se s celým městem, s každým, koho potkával.

Působil tak... tak noblesně a sebejistě s černě

lemovanými křídly vzácného oranžového motýla. Mezi očima mu trčel dlouhý špičatý nos, který ho nehyzdil, právě naopak. A pak ty jeho oči. Chvílemi neuvěřitelně zelené jak smaragdy, to když se zadíval do stínu hospod, čokoládoven, krámů. Chvílemi měl oči blankytně modré jak sluncem ozářené nebe, to když vzhlédl nebo se podíval na moře plné plachetnic.

Nyní mu oči právě zmodraly, když zvedl hlavu z nábřeží, kde se zrovna nacházel a zrak mu poskakoval po bělostné stupňovité budově knihovny, která byla vystavěna legendárními kentauřími staviteli ve srázu nad zálivem. Knihovna navíc nebyla umístěna jen v samotných kamenných patrech, ale zabíhala hluboko do skály a ústila na opačné straně v dalším zálivu, kde se nacházel amfiteátr.

Adhiraj se necítil od cvičení dobře, surový souboj na něm zanechal následky, ale jako nástupce svého otce, maršála elfího vojska, na sobě nedával nic znát a dlouhými kroky zdolal polokruhové přístupové schodiště a mezi sloupy vešel do přízemní budovy.

To ticho, řekl si jako pokaždé, když sem vstoupí a připadá si nepatrný proti silným vysokým sloupům.

Tázavě se podíval na mladé kentauří uvaděčky, které se u kamenných stolů po stranách vstupní haly věnovaly

každému příchozímu. Všechny na něho pohlédly, zdálo se jim, že svou rozzářenou přítomností naplnil vstupní halu od mozaiek v podlaze až po strop.

„Jeho Výsost, princ Ishan právě pracuje v budově 7C,“ prozradila mu jedna z těch, které seděly vlevo. „A Její Výsost Mani v budově 14D, tedy na opačné straně skály,“ upřesnila.

Adhiraj přikývl a s povytaženým obočím pokračoval dál úzkým průchodem, který bránil horku a soli dostat se do nitra knihovny.

Šel dál a dál dlouhou vysokou chodbou, čekalo ho schodiště do sedmého patra. A musel dodržet pravidlo, že pouze ti, kdo v knihovně pracují, smějí procházet schodišti na vyšší snové hladině, kterými si cestu zkrátí. Ostatní Atlant'ané, čili většina, musí poctivě šlapat stovky schodů a míle chodeb skrz sály naplněné knihami.

Potkával čtenáře, studenty, vědce a další návštěvníky a také kentauří knihovníky a knihovnice v temných pláštích, které jim pomáhaly vyrovnávat každodenní rozdíly mezi teplým vlhkých podnebím Atlantidy a chladem knihovny.

„Chlape,“ objali se s Ishanem a navzájem se plácali po zádech. Nikdo z veřejnosti v těchto končinách nebyl, tak si mohli korunní princ kentaurů a syn elfího maršála takové přátelské gesto dovolit.

„Abych pravdu řekl, jsem zvědavý, co jsi dneska objevil,“ zajímal se hned Adhiraj a už byl na dřevěné lavici u dlouhému stolu, který Ishan zaplnil celý knihami.

„Ale, představ si,“ usedl korunní princ kentaurů za stůl a povytáhl na kamaráda jedno obočí, „Hádal bys, že až oběhneme na Gaie jednou kolem středu Mléčné dráhy, tak namísto naší Atlantidy, našeho jednoho světadílu

bude na Gaie těch světadílů sedm? Podívej,“ položil před Adhiraje mapu. „Celé dopoledne tady počítám podle všech těchto knih. Musel jsem zohlednit veškeré pochody kůry, pláště a jádra a další parametry...“

„Ve škole nám přece kdysi říkali, že se náš svět rozpadne. Ale takhle jsem si to nepředstavoval. Však ono to ještě bude trvat, tak nás s tím ve škole nezatěžovali. Já jsem si chtěl zjistit, jak mi to myslí. Podívej,“ začal Ishan přeskládat listy s výpočty a detailními pomocnými nákresy.

Adhiraj zamyšleně hleděl na mapu a na kamaráda, který mu tak připomínal sochy v chrámech a po městě.

Víš, Raji, říká vždy Mani, Ishan se dívkám i ženám líbí, protože jednak má tak úžasně kladný a usměvavý přístup k životu a za druhé ty jeho dokonale řezané rysy, vystouplé lícní kosti, husté obočí, výrazný nos a rty. Je sice nesmírně bledý, ale díky těm jeho černým vlasům

mu vynikají ty bleděmodré oči... slyšel Adhiraj v mysli Manin hlas.

„Co se děje?“ probral ho Ishan ze zamyšlení.

„Nic... to...“

„Já jen, že na mě tak divně koukáš?“ smál se Ishan.

„Víš, co? Odvedu tě za Mani zkratkami přes snové chodby.“

„Lásko,“ objal Adhiraj Mani, když ji našel u otevřeného okna. Nechala se políbit a hned mu ukázala ven na pódium amfiteátru. Plavovlasý Apollun v modré tunice právě střídal tmavovlasého rohatého Herma, který na zkoušku dorazil ve své obvyklé zelené tunice.

„Upřímně, na jejich souboj se těším,“ zašeptal Adhiraj

„Celá Atlantida se jejich soupeřením vždy baví.“

A nyní oba vysoce postavení elementálové bavili nejen přítomné pořadatele soutěže, ale také Apollunovu neteř a její lásku, oba zašité za oknem knihovny.

„Krásně, Herme, hraje tvoje lyra,“ pokyvoval Apollun hlavou nad hudebním nástrojem z lebky a rohů draka.

„Škoda jen, že nás ostatní stavíš do nevýhody, protože rod draků se zvonivou lebkou už dávno vyhynul na bdělé hladině.“

Mani s Adhirajem viděli, jak Hermés mírně naklonil hlavu, přimhouřil oči a začalo je zajímat, co se v myslí krále lesa právě odehrává. Hermés znovu zabrnkal na struny.

„Apollune, musím se ti přiznat, že mám v paláci ještě jeden kousek. A protože se stejně ve finále sejdem my dva, bude spravedlivé, abyc homhráli na stejný nástroj. Pak můžou rozhodčí spravedlivě posoudit, kdo z nás svou je lepší umělec. Takže ti tuhle lyru z draka se zvonivou lebkou nabízím darem.“

„Vážně jsem zvědavý, kdo z nich je tedy lepší umělec.“

„Kdo z nich je lepší, to si neodvážím hádat, ale nejlepší ze všech jsem já,“ prohlásila s úsměvem Mani.

„Jenomže nevím, kterou ze svých slovučných básní mám přednášet, abych si hned napoprvé neutrhla ostudu.“

„Pravda, já asi nejsem ten nejpovolanější, ale když mi nějakou svou báseň odpřednášíš, zhodnotím ti ji,“ navrhl Adhiraj.

„Dobře,“ ožila Mani. „Tak první báseň se jmenuje Inspirace.“

Inspirace

Inspirace je, když se nadechnu,
když při výdechu hořím.

Tvořím.“

Nastalo ticho. Adhiraj na Mani hleděl a ona na něho a stále bylo ticho.

„No, tak jak se ti to líbí?“

„To je všechno? Než jsem stačil poslouchat, byl konec.
Nějakou delší tam nemáš?“

Dole v amfiteátru právě strýc Apollun drnkal na lyru,
kterou dostal od Herma, a Mani listovala zápisníkem.

„A co tahle? Ta je taky sebestředně o mně. Nazvala jsem
ji Píseň mlhy,“ postavila se, uklonila a spustila.

Mlha za mnou

a mlha přede mnou.

Volám vás

písní svou

kouzelnou.

Vás duchy jezera

od řek a potoků,

mlha za mnou a

přede mnou.

Duchové
vod, řek a potoků,
volám vás
přijďte
za zvuků
mé písničky kouzelné,
do mlhy halte mě,
mlha za mnou a
přede mnou.“

„Upřímně, tak ta je skvělá. Úplně tě v ní vidím,“ tleskal jí Adhiraj tiše a pak ji objal.

Když mu objetí vracela, ucítila, jak strnul.

„Copak?“ pošeptala mu do ucha.

„Au,“ hlesl.

„Jaké au?“

„No, moje rameno...“ zakňučel jí zpátky do ucha a když už se prozradil, prozradil vše. „Cvičil jsem dneska obranu proti třírohému drakovi a dostal jsem od něho zásah. On se mi pak sice omlouval, hned se stáhl z boje.“

„Ach, Raji, Raji,“ držela ho Mani pevně. „Půjdem do paláce, podívám se ti na to zranění.“

Nejdřív Mani ve své komnatě v královském paláci zapálila myrhu. Dělává to tak vždy, neboť hořká těžká vůně této sušené mízy jí vždy pomáhá při léčebných úkonech.

„Sedni si tady,“ ukázala Adhirajovi na lenošku pletenou z proutí a přehozenou plédem z dračího peří. „A sundej si tuniku, ať si to tvé rameno prohlédnu. Kde tě to bolí?“

Adhiraj se svlékl a ukazoval. „Tady a tady a tady...“

„Tady máš modřinu. Přímo podlitinu,“ přejížděla mu prsty paži.

„Ale bolí mě to tady,“ ukazoval si na klíční kost.

Mani zavřela oči a nadechla se kouře myrhy. Soustředila se. Elfovy kosti, nebyly porušené, neměl nic zlomeného.

Pouze cítila, že má ve svalech nahromaděnou energii sraženou šokem. A také cítila, jak mu divoce bije srdce.

I její srdce bilo jako zvon. *Ted' není vhodná chvíle, i když jsme si blízko...* pomyslela si, když vtom Adhiraj položil svou dlaň na její ruku A druhou paží ji objal a přivinul k sobě.

„Takhle tě nevyhlídím,“ zaprotestovala, když opustil její rty.

„Naopak, ty jsi můj nejúčinnější lék,“ přiblížil se znovu k jejím rtům.

A Mani, sice nerada, ale nic jiného jí nezbylo, mu položila ruku na čelo a láskou rozpáleného elfa ve své

náruči uspala. Teprve pak se mohla bez rušení věnovat jeho rameni.

*

Hermés, přezdíváný Pan se klidně procházel podél řeky, které nikdo v hlavním městě zvaném Město, protože bylo na celé Gaie první, neřekl jinak než Řeka.

A voda v ní bublala, pod hladinou byl vidět život. Nad hladinou se vznášely obrovské vážky a ve výškách kroužili dva draci. Prstokřídlí, kteří směřovali k jezeru, kde při průletu nad hladinou loví ryby.

Sám Pan se procházel ve svém zeleném plášti, na tváři spokojený výraz toho, kdo kromě síly moci a vášně umí využívat sílu humoru. Jak kráčel, dryády se probouzely mezi vysokými plavuněmi, do pasu odhalovaly svá těla a lákaly Pana k sobě.

Avšak on měl v tomto odpoledni jiný cíl, než obejmout vroucnou dryádu. Kdo by sledoval jeho oči, viděl by, že

Pan pátrá. A z úsměvu, který mu pohrával kolem rtů, by poznal, že ví o přicházející krásce.

„Mohu ti nějak pomoci, Pane?“ ozvala se za ním nymfa s rozpuštěnými vlasy, která, aby jí rohatý faun neodešel, vyběhla z vody, tak jak byla. Pouze rybí ocas si metamorfovala v nohy a brodila se rákosím.

Pan po celou svou vycházku podél řeky o nymfě věděl, proto se tak usmíval a ve skutečnosti na ni čekal.

„Spanilá Syringo,“ oslovil nymfu, „doufám, že zítra večer přijdeš na naše hudební klání. A vlastně... Něco bych potřeboval.“

*

Hudební klání započalo v pozdním odpoledni. Amfiteátr provoněný mořem praskal ve švech, další diváci sledovali soutěž oken knihovny a stovky jich seděly i na střeše jednotlivých stupňů knihovny. Nejlepší hráči na lyru a flétnu soupeřili o vavřínový věnec.

Vládcové elementálů seděli ve svých lóžích po zvýšeném obvodu divadla, Mani s Adhirajem a Ishanem sledovali vše ze středu hlediště s ostatní mládeží.

Hudebníci se postupně navzájem vyřazovali, až zbyli jen ti nejlepší z nejlepších a teprve v tu chvíli k nim do soutěže přibyli dva, kteří měli velká privilegia, jelikož byli až doposud nejlepší na celé Gaie, a ti dva byli Hermés s Apollunem.

Apollun musel nastoupit první, protože loni začínal Hermés. Šlo totiž o to, že ani jeden z obou Atlant'anů si nemůže pro svou jasnozřivost vylosovat pořadí. Vždy vědí, které stéblo mají vytáhnout, a jejich myšlenky mají sílu ovlivnit i pád kostek či kamenů. A tak dodržovali od prvního ročníku, konaného kdysi před dávnými časy, tradiční střídání.

Apollun vstoupil na jeviště a zrakem vyhledal Lauru. Jeho pohled sledoval celý amfiteátr, všichni zatajili dech.

Apollun si mlčky posadil lyru na levou paži a hrábl do strun. Jako kdyby se všichni rázem ocitli na snové hladině, tak jim zněla jeho hra na lyru se zvonivým zvukem, kterou mu Hermés daroval. Apollun, skutečný mistr v umění hry na lyru, hrál a obklopovala ho stále silnější záře, jeho hudba uklidnila vodu, ten tekutý krystal, přivolala ryby do zálivu, draky přinutila posedat na hřebeny skal, podvečerní nebe se vyčistilo od mráčků.

Mani koutkem oka pohlédla na Lauru vedle sebe.

Viděla, jak moc je kamarádka jejím strýcem okouzlená.

Jen kdyby on tak dokázal milovat jen jednu, Mani si povzdychla. Takhle ho Laura bude odmítat na věky a pokaždé se při jeho naléhání změni v keř, jak činí od své metamorfózy.

Když plavovlasý elfí princ dohrál, bouřlivý potlesk vyletěl k nebi a hladina moře se rozšuměla. Apollun byl zase o rok starší a o rok lepší, což sám dobře věděl, a proto se teď významně usmál na svého soupeře. Ve své sebestřednosti dokonce jiné než Herma za soupeře ani nepovažoval. Na jiné vždy zbydou místa až od třetího v pořadí.

Celému hledišti bylo jasné, že před nimi sedí možný držitel vavřínového věnce. Nyní ovšem záleželo na tom, jaký výkon předvede samotný rohatý král.

Mani, koukni na Herma, promluvil Adhiraj v myšlenkách k princezně.

Spustila zrak ze strýce a užasla. Král lesa také obklopený svou zlatou září jako Apollun držel v ruce nezvyklý hudební nástroj.

Co to má? Několik svázaných flétniček? Vypadá to jako obří hřeben, napadlo Mani.

Vlna údivu prolétla hledištěm. Ostatní diváci nebyli o nic méně překvapeni než Mani. Hermés zvaný Pan se obrátil ke všem. „Víte dobře, že mám rád příjemná překvapení, že se rád bavím. A abych sám sebe pobavil, sestavil jsem si nový hudební nástroj, na který vám dnes poprvé zahraju. Nazval jsem ho syrinx podle nymfy, která byla tak laskavá a pomohla mi vyhledat rákosí správné velikosti,“ uklonil se mírně do druhé řady, kde v hloučku několika nymf od Řeky seděla také půvabná Syrinx. „Ale,“ zvedl Pan nový nástroj vzhůru, „můžete ho nazývat i mým jménem. Nebudu se zlobit.“ Poté si přiložil řadu svázaných trubek z rákosu k ústům a svým dechem je rozehrál.

Atlant'ané strnuli. Nikdy předtím neslyšeli takovou směs tónů. Panova hudba je zvedala ze sedadel, přímo nadnášela k soumráčnému nebi. Každým tónem, každým trylkem se syrinx v jeho ruce buď smála nebo

plakala. A ten smích a pláč prostupoval všem přímo do srdcí.

Mani se podívala na Adhiraje. Usmíval se na ni a ona mu na to poslala myšlenku. *Přece nemůže tenhle svět s tak krásnou hudbou být zničen?*

Labyrint do nicoty

Královna víl a elfů Ainu a její manžel mág elf Reth se skláněli nad postýlkou, kde pod nebesy spala jejich jediná dcera Mani. Dívka stejně rudovlasá jako její matka oslavila ten rok své třetí narozeniny. Nyní na veliké posteli ležela na boku stočená jako novorozeně a svá křídla s kresbou motýla zvaného očko, měla za sebou složená.

Ve chvíli, kdy Ainu s Rethem zaslechli její výkřik, uplynula právě polovina atlantské noci a paláce i oceán omývající břehy hlavního města se topily v nejhlubší tmě.

Jediné, co zbylo, byl tichý zvuk přelévajících se vodních mas a vůně mořské vody.

Když královna s manželem vběhli do dceřiny komnaty, u Mani už byli Shri s Juvou, osobní strážci i chůvy zároveň.

„Veličenstvo, mistře,“ postavil se elf Juva do pozoru.

„Vaše dcera se po výkřiku neprobudila. Ale je velmi neklidná.“

To ani nemusel říkat, neboť Mani sebou stále škubala a házela, s kýmsi se dohadovala, cosi neurčitěho šeptala, bránila se rukama neviditelnému útočnickovi. A Shri se jí opatrně snažila udržet ve své náruči, v bezpečí.

„Holčičko, jsme tu všichni s tebou, spi klidně,“ zašeptala královna měkkým zpěvným hlasem a vzala jí hlavu do dlaní. Sledovala dceřin drobný obličej a vysílala jí do mysli svou léčivou sílu.

Nejvyšší mág Reth zatím roznášel po dceřině komnatě společně s Juvou fialkové křemeny, které chrání před nočními můrami, když duše ve spánku bloudí na snové hladině.

„Vládne nejtemnější hodina...“ hlesla Ainu, když viděla, že s Mani stále zmítá neklid, že se jí oční bulvy pod víčky divoce pohybují. „V tuto dobu, když její duše

bloudí Zásvětím, dostává se hluboko, je neprobuditelná. Jediné, co můžeme udělat, je pokusit se ji chránit energiemi a láskou a doufat, že si svůj boj vybojuje,“ šeptala hlasem, jehož tón se harmonicky vlnil, a Ainu přitom vytvářela kolem dcery obaly ochranných energií. Když už celá komnata pulzovala fialkovým světlem, Mani se uklidňovala a těžkou noc dospala v náruči bdící královny matky.

*

„Chyt' ho. U paní Luny, co se to s ním děje?“ zoufá královna kentaurů Mairead. „Ishane, chlapče,“ snaží se kentauřího prince probudit. Ale ten sebou trhá, kope okolo sebe kopyty na obrovské posteli a jen díky síle svého otce krále Balduina se nezraní, protože králi se podařilo ho sevřít tak, že sebou nakonec sebou mohl princ jen nepatrně škubat.

Celou hodinu, tu nejtemnější, kdy ani paní Luna ani paní Tiamat neshlížely z oblohy, trvalo, než Ishan začal opět klidně oddychovat.

*

„Nejtemnější hodina...“ zašeptal Hermés. „Znamená to tedy, že cosi napadá ve spánku malé Atlant’any?“

Ainu přikývla. „Nejen naši dcerku, ale veškeré víly a elfy ve věku do tří let. A také malé kentaury, fauny... prostě všechny.“

Seděli v pracovně lesního sídla, dřevěného Hermova paláce zbudovaného kolem dávných sekvojí. Dřevo vonělo ze všech stran, za otevřenými okny hučel les, listy jinanů se zmítaly ve větru a mlze a po nebi se hnaly černé mraky.

Hermés jindy samý úsměv, kdykoli je krásná Ainu poblíž, nyní stahoval obočí, jeho výraz se podobal těm černým mračnům nahoře. „Narození a smrt, příliv a odliv, radost a smutek...Vše plyne ven a dovnitř. Vše se

zvedá a zase padá. Jak se kyvadlo vychýlí doprava, tak se vychýlí i doleva. Rytmus se musí vyrovnat. Příliš dlouho byl na Gaie ráj... “ prohlásil nakonec.

„Ale proč to napadá ty nejmenší děti?“ vykřikla Ainu a rozhodila rukama. „Kdybys viděl, jak byla Mani ráno unavená. Jenže nic si nepamatovala. Nic. A já v její mysli také nic neviděla. Co to je? Odkud to může přicházet a proč?“ křiví se Ainu obličej.

Hermés si ji prohlížel, její rty chvějící se vášnivým strachem. „Chápu tvoje obavy o Mani a o ostatní,“ pravil jí pomalu. „Ale v tyto okamžiky je nutné, abys zachovala klid, aby se mlha mohla rozptýlit. Snaž se udržet na Gaie harmonii a v noci buď s dcerou. Pošlu zprávu všem Atlant’anům, aby v noci byli u svých dětí. A já se zatím, až slunce zapadne, projdu do Zásvětí. Pohovořím s paní Hekaté...“

*

Skleník královny Ainu nestojí na svém místě jen náhodou. Sem se sbíhají vílí a dračí stezky na energetické síti obklopující Gaiu a vytvářejí tady silný uzel.

„Maminko, dělám to dobře?“ ujišťuje se Mani a mává štětečkem z dračího peří, když pomáhá Ainu ve skleníku opylovat lilie, které si královna víl stáhla ze snové hladiny.

Ainu teď při práci vyrovnává energii uzlu. Dceři příkyvuje a Mani snažící se vždy dělat vše, jak se má, se pilně snaží pomáhat velikým včelám své tety Danu.

„Maminko, ony tady ty včelky v květech spinkají,“ hlásí svůj objev, když tu jí padne pohled do rohu skleníku.

„Maminko,“ zachvěl se jí hlásek a ztuhla na místě.

Vílí královna umí být rychlá jako blesk a právě tak rychle nyní skočila k dceři a objala ji. „Co se děje?“ nechápe. Vždyť její skleník přímo dýchá bezpečím.

„Maminko, ten pavouk...“ třeští Mani oči na tvora velikosti dospělé ruky.

„To je snovačka zlaté pavučiny,“ usmála se Ainu.

„Přišla se sem schovat před nečasem, co venku vládne.

Jen se napoj na její mysl a ona ti vše prozradí. Tak,

Mani, zkus to. Budu tě pořád držet.“

Mani přimhouřila oči a zadívala se na snovačku. Jako lusknutím prstu se přenesla do její mysli a spatřila sebe očima pavoučice. Zprvu ji snovačka viděla rozmazanou, pak na ni zaostřila. Mani se usmála. „Vidí nás obě. A teď se dívá do okna, ale vidí rozmazaně. Cítím, že se jí ten déšť nelíbí.“

„Určitě se jí do deště nechce. A zrak ona nemá tak dobrý jako my. Chceš si ji pohladit?“ zeptala se Ainu.

Mani přikývla. „Když si ji ale pohladíš se mnou. Ona má, maminko, tolik nohou, až mi naskakuje husí kůže. Já vím, že mě nekousne, ale nemůžu si pomoci.“

*

Den byl dlouhý. Myšlenkami, krystaly, bubny, ohněm, kouřem a pomocí poslů rozesílal Hermés celé Atlantidě vzkaz, aby si v noci rodiče hlídali své děti. Vzkaz o neznámé noční můře, která útočí ve spánku. Vzkaz o tom, že ráno si děti nic nepamatují, ale jsou schvácené únavou.

A pak noc přišla. Ainu ulehla s dcerou v její komnatě a Reth k nim usedl do křesla. Oba budou bdít, aby dítě mohlo spát.

*

Temná snová hmota kosmu, hlubiny Zásvětí, co se ve vás ukrývá? Jak daleko se vychýlí kyvadlo z našeho ráje? Jak hluboké bude hoře Atlantidy? dívá se Hermés vzhůru. Ani černá mračna jeho zrak nezastaví. Černá mračna nejsou překážkou pro snovou hladinu.

Noční draci se schovali. Začíná pršet.

*

„Musíme aktivovat síť fialkového krystalu,“ přikazuje Hermés uprostřed krystalového dómu vedle chrámu léčení.

V černočerné noci je dóm osvětlen pomocí kamenných lamp a tváře přítomných mágů vypadají jako přízraky. Přízraky v temných pláštích.

Mágové králi přikyvují a spěšnými kroky stoupají po schodištích ze středu kruhové haly. Cestou se zastavují, zvedají desky schodů a vytahují dokonale se třpytící fialkové krystaly.

Po obvodu haly podpírají krystalovou bář mohutné vysoké sloupy, do nichž mágové ty těžké fialkové krystaly nyní vkládají.

A Hermés čeká.

Čeká na fialkovou lebku, vytesanou z krystalu. Když mu ji mág přinese, Hermés ji uloží do stolku uprostřed haly, myšlenkou ji rozsvítí a lebka vysílá soustředné

kruhy vln, které se zesilují v krystalech po obvodu a pokračují dál po celém městě, zemi, planetě.

*

Znovu se blíží nejtemnější hodina. Pod černými mračny zčernala noc ještě více než včera. Do střech a oken bubnují těžké kapky, když AINU s Rethem s úzkostí sledují každý nádech a výdech své dcery.

Bojím se o její duši, dívá se AINU na manžela. Bojím se, že jí někdo ve spánku ublíží. Snad Hermés teď v noci odhalí, co se děje, vzdychá královna víla.

My ji nedáme, neboj se, lásko. Fialkový krystal z dómu už působí. Navíc jsem Mani slíbil, že po snídani půjdeme za jednorožci, takže předpokládám, že ona se ve spánku nedá. Už jen proto, aby ráno za jednorožci mohla, odvětil jí v myšlenkách Reth.

*

Černovlasá víla Gwer pláče nad malým synkem. Košili na hrudi má chlapec od krve. Na hrudi mu krvácí

hluboké rány, které si sám způsobil prsty zkroucenými jako dračí pazoury.

Matčiny slzy mu padají do ran, když se kroutí v křeči na lůžku, přestože ho rodiče, Gwer s Alanem pevně drží.

Vlasy světlé jako suchá tráva má Adhiraj zcuchané, rty rozkousané a snaží se dostat prsty ke své hrudi a dál si nehty drásat kůži.

Vydává steny, rve se s neviditelným vetřelcem ve své mysli a také s rodiči, kteří mu brání, aby sám sobě ubližoval.

A není jediný, kdo krvácí. Neznámá rozkladná síla jako noční můra z hlubin Zásvětí znovu posedla všechny malé děti v Atlantidě.

*

Posedla všechny děti až na jednu. Jen jediná spala klidným spánkem a probudila se spokojená do prosluněného rána.

Když se sluneční paprsky opřely do paláce královny Ainu a na podlaze Maniny komnaty nakreslily skrz vyšívání na zatažených závěsech květinové ornamenty, když se Mani slastně protáhla a otevřela oči, oba rodiče se usmívali a společně děkovali celému kosmu.

*

Pavilón Chordistek se nacházel v příjemném lesoparku, kde se dalo procházet po bíle dlážděných chodnicích ve stínu jilmů, pinií, cykasů a jinanů. K Chordistkám se chodilo jen v nejnútnejších případech. Jejich pavilón visel nad pevnou zemí ve snovém prostoru, na snové hladině a Hermés stoupal spirálovitým schodištěm, které zdola připomínalo jiskřivého vlnícího se vodního hada.

Když za ním zapadly skleněné dveře pavilonu, stál v bílém oktagonálním salonku s osmi dveřmi.

Uprostřed na podlaze pokryté mozaikou stál leštěný kulatý stůl se židlemi, na stolku pak ležel paklík karet

a křišťálová koule. Pak se otevřely protější dveře a dovnitř vstoupily tři bělovlasé Chordistky. Bílá roucha se Chordistkám vlnila a Hermés zavzpomínal na ostrovy na severu Gaii v krajině pokryté sněhem.

„Vítej, Herme, posad' se,“ oslovily ho Chordisky a usedli společně ve čtyřech ke stolu a druhá Chordistka položila dlaň na křišťálovou kouli. Zahleděla se do svého nitra. Nezavřela oči, avšak měla je náhle nehybné a ztratily svůj lesk.

„Herme,“ začala po chvíli soustředění, „vlákna kosmu se v Zásvětí chvějí, události se daly do pohybu. Ptáš se, co ochránilo Mani před noční můrou, která se pokouší zabít všechny atlantské děti? V noci vstoupila do mysli všech. Ukázala svou zuřivost. Jen Mani zůstala ušetřena. Dívám se dívám... Vidím Mani, vidím síť, labyrint... Cítím zuřivou sílu, která se v labyrintu ztratila a denní světlo ji vysušilo a peří ji rozprášilo do nicoty.“

*

„Jakže?“ znepokojila se královna víl a elfů hodinu poté, kdy Reth odešel s Mani za jednorožci a na ni v trůnním sále čekali nejrychlejší elfí poslové ze všech stran Atlantidy.

Královna už věděla o zraněném Adhirajovi a do trůnního sálu přicházela se znepokojeným výrazem. Byla tak malá v porovnání se sloupy, které ženou klenbu jejího sálu do nesmírných výšek. Necítila se dobře, proto se zahalila do hebkého pláště s květinami vyšitými na lemech. A barevné květy zdobily také snové liány, kterými Ainu nechávala porůstat ozdobně tesané vápencové sloupy. Dnes ale květy zůstaly zavřené a sál voněl pouze trávou vyrůstající mezi starou dlažbou. Když neměla Ainu těžkou mysl, pronikalo vždy do sálu vysokými oblouky oken světlo, které křišťálové okenní tabulky lámaly na duhu. Nyní se však nad Atlantidou

hnaly mraky, na zemi vládla mlha, která se za nešťastnou Ainu přivalila, a v sále se roztáhlo příšeří. Poslové předávali královně zprávy, v myšlenkách jí ukazovali, jak děti krvácely a jejich rodiny měly co dělat, aby jim zabránily samy sebe zničit. Dozvěděla se, že v Atlantidě vládne zděšení, dům od domu se plíží strach. Nikdo nerozumí tomu, co se ve spánku s dětmi děje a vyčerpané zraněné děti si ráno nic nepamatují. „Veličenstvo, nemáme se čeho chytit. Nemáme jedinou stopu,“ shrnují Ainini rádci.

Ainu začíná propadat zoufalství. *Co když... co když další noc se budou děti poškozovat takovou silou, že je jejich rodiny nedokážou zachránit? Co když si děti těžce ublíží? Co když některé dítě zahyne? Co když to další noc ublíží naší Mani?* napadají ji jen těžké myšlenky.

*

A do trůnního sálu přímo ze snové hladiny přichází Hermés. Vlasy mu vlají kolem rohů, pláštěm s sebou přináší vůni deště, svou zlatou aurou sál rozsvěcí.

„Ainu,“ uklání se jí.

A královna s rádci i poslové se zase uklánějí jemu.

„Ainu, třetí noc může být ještě těžší. Ani paní Hekaté v Zásvětí nic neodhalila. A Chordistky, u kterých jsem byl, mají zvláštní vidiny, kterým nerozumím. Potřebuji se podívat do komnaty tvé dcery.“

*

Krá lesa Pan nazývaný Hermés se postavil doprostřed Maniny komnaty a začal ji propátrávat pomocí své aury, své energie.

Zuřivá síla se ztratila v labyrintu sítí, denní světlo ji vysušilo a peří rozprášilo do nicoty... opakoval si slova Chordistek. Kdyby tak uměly Chordistky své vidiny převádět do skutečného jazyka, napadlo ho. Takhle mluví vždy v hádankách.

„Co hledáš?“ ozvala se Mani ve dveřích.

„Labyrint,“ odvětil.

„Tady u mě? Žádnou takovou hračku nemám,“ stáhla Mani přemýšlivě obočí.

„A nebo sít,“ dodal Hermés.

„Tak proč jsi to neřekl hned,“ zakroutila Mani hlavou a už rázovala k oknu. „Ale necháš mi ji tady, když ti ji ukážu. Přišla za mnou sama, protože jsme ji s maminkou nechaly ve skleníku,“ přitáhla si Mani židli k malému oknu v rohu komnaty. „Podívej,“ otevřela ho. A Hermés se zase po dvou dnech mohl usmát.

*

Celý den se v Atlantidě vázaly provázky, splétaly nitě a když večer nastal, obyvatelé Gaii napjatě a s velkými obavami očekávali, jestli jejich past zahubí zlou můru dřív, než bude hubit ona.

Můra se plížila. Nepostřehnutelná neopustila snovou hladinu, posilněná energií krve, kterou včera z dětí

získala, chtěla jako předchozí noci vstoupit přímo k malých obětem a dokonat dílo zkázy.

Jenže namísto dětské mysli ji upoutaly jiskřivé drahokamy uprostřed proutěných kruhů, do kterých Atlant'anky vpletly za dne síť. Zuřivá zloba nemohla odolat třpytu drahokamů, ztratila se v labyrintu sítí vpletených do kruhu a už nemohla z kruhu ven, protože kruh je posvátná nekonečná entita.

Ráno světlo zlobu uvězněnou v síti zničilo a dračí peří navěšené na přízi na kruhu pak neviditelný popel rozprášilo do nicoty.

*

Mani chodila po komnatě a mávala rukama pod každým lapačem snů, ke kterému došla. A že jich v komnatě měla. Různě barevné, s různými drahokamy, různě barevnými dračími peříčky. A také s různě velkými kruhy.

„A to všechno díky tobě, Snovačko zlaté pavučiny,“
oslovila obřadně pavoučici, která za ní předchozí noc
přišla ze skleníku a opředla malé okénko v rohu
komnaty. Opředla ho zlatou pavučinou, kterou
dozdobila, jak to snovačky Atlantidy dělaly, dračími
pírky.

Od té noci se na Gaie nepřestaly vyrábět lapače snů,
které ochraňují spící před nočními můrami, před zuřivou
zlobou ze Zásvětí.

Odstraňte zrcadla

Unavenou hlavu si Marena, mladší z obou vnuček Luny položila na měkký polštář naplněný péřovým myceliem od tety Danu.

„Moře dneska nějak víc hučí. Bolí mě z toho hlava.

Uspi mě, Mani, prosím,“ zašeptala Marena a přes oči si přetáhla pramen černých vlasů jako oponu.

Mani ji hladila po vlasech svým léčivým uklidňujícím dotekem a chtělo se jí nad Marenou plakat. *Proč musí mít taková malá víla tak divné vidiny? Vidí budoucnost nebo paralelní světy? Co s tím? Jak bych jí mohla pomoci? Umím ji jen uspat, nic víc. A ona chuděra dobře ví, že spánek je jediná chvíle, kdy si může být jistá, že bude mít od všeho klid. Snad jí Sibylla pomůže...*

Hadí jazyk se magistře Sibylle zakmital v ústech, když se vrátila z komnaty princezny Mareny a pohlédla na její rodiče, na královnu víl Aine a jejího manžela nejvyššího mága Retha.

„Jak jste říkali. Nejen zrcadla, ale jakýkoli lesklý předmět, který vyvolá záblesk v nezkušené mysli vaší malé Mareny, způsobí její vize. A jak se z batolete stává malou vílou a dorůstají jí křídla, začínají být její vize zřetelnější a ona je více a více chápe a také se jich více bojí. Jenže stále je ještě příliš mladá, abych ji vzala do učení. Přestože je vnučkou paní Luny, zůstává v podstatě pořád ještě dítětem. Tři roky života na Gaie jsou příliš krátká doba, aby porozuměla složitému kosmu, který nás obklopuje, a složitým vztahům mezi vším. Avšak...“ magistra se chystala nabídnout řešení.

„Budu s vaší dcerkou pravidelně rozmlouvat a do učení ji vezmu, jakmile uznám, že je dostatečně vyspělá. To může nastat za několik let, ale i během několika měsíců.

Nesmíme zapomínat, že je stejně jako vaše první dcera Mani pravnučkou paní Tiámat a vnučkou Luny. Vy zatím můžete zamezit jejím četným záchvatům tím, že odstraníte z paláce nejen všechna zrcadla, ale také všechny lesklé předměty. A že ji budete vodit do míst, kde je takových předmětů co nejméně.“ Sibylla se zamyslela. „Tedy nevod'te ji ani do města, ani k moři, ale do lesů.“

„Mohli bychom ji s Mani poslat k tvé sestře,“ obrátil se Reth na Aine. „V Silvě se téměř nic neleskne. A jak jsem si všiml, Danu si ani na zrcadla nepotrpí.“

Aine, něžná víla, královna skrývající v sobě sílu své matky a pramatky, se nadechla, aby do ticha vydala rozkaz vílám a elfům, kteří opatrují její domov a přitom přebývají na snové hladině. „Odstraňte všechna zrcadla!“ vykřikla a její hlas se nesl ve vlnách palácem.

*

„Odstraňte všechna zrcadla! Zahaňte vše, co se třpytí!
Odstraňte všechna zrcadla!“

*

Svátek Přísluní slaví celá Gaia a Atlant'ané, ať už elementálové či lidé proto nyní zdobí domovy, města, osady girlandami z větví plavuní i s jejich šiškami, sušenými květy amartji, stuhami a řetězy z květů a hvězd tkaných z mycelia. Titánka Gaia pokračuje na své cestě eony, které jí Chronos odpočítává, její sestra Luna ji obíhá a obě se radují z radosti Atlant'anů.

Jenže každý svátek, to je spousta světla a lesku a královna s manželem potřebují od toho lesku ochránit mladší dceru, dokud se nebude umět chránit sama.

Po svítání, kdy se slunce opíralo do vln zálivu moře Tethys a hlavní město Atlantidy, jeho bílé domy, paláce a náměstí odrážely paprsky z hladiny jako zrcadla, musela Marena kvůli těmto odleskům na vlnách čekat v příšeří zadních komnat. Teprve když se slunce vyhouplo

do výšky, vyšly obě sestry ven. Malá Marena měla pro jistotu přes oči převázaný šátek, aby ji zlatá záře jednorožce Owiho, který na ně dnes čekal, nezpůsobila vidiny, před nimiž právě prchá.

„Moře,“ zvedla Marena nos a natáhla jeho slanou vůni. Mani jí přitom stiskla dlaň. Bylo jí drobné malé sestry, kterou musí chránit před odlesky mořské hladiny, před tím báječným pohledem na masy vody, líto. *Malým vílám by se neměly dít takové vážné věci. Cítím se, jako kdyby to byla moje vina,* polkla Mani a zatáhla zpět slzy, které se jí draly do očí.

Marena přitom vedle ní cupitala v azurově modrých šatech, které si na cestu k tetě vybrala. Teď Marena pohladila Owiho po boku, na to ji Mani na jednorožce vysadila a pak se vyhoupla za ni.

Království dryád jejich tety Danu se tehdy v Atlantidě rozkládalo na obou hladinách. Na bdělé i snové.

Na té bdělé je nejdřív uvítal vlhký horký vzduch a vůně mohutných plavuní, a pak už samotná vysoká slavnostní brána z plavuní spojených ve vrcholcích. Dryádí strážci brány s tenkými větvičkami rostoucími jim ve vlasech se oběma vílám uklonili a doprovodili je obřadně cestou, kterou neteře královny znaly a mohly by po ní samy. Ale královský protokol je prostě královský protokol.

Dryádí sídlo paní Danu v soutěskách Kirinážských hor bylo vystavěno moudrým myceliem pomocí manter, které dryády myceliu zpívaly, a mycelium se rozrůstalo, jak si paní Danu přála. Na příjezdové cestě lemované vonícími přesličkami svítily jako lampy nadýchané klobouky hub, které nechalo mycelium vypučet ve výškách na kmenech přesliček.

Mani z Owiho sesedla už v bráně, ale sestřičku mu nechala na hřbetě.

A moudrý Owi sledoval, co se černovlásce honilo myslí. „Ještě si nesundavej šátek, to zelené světlo hub je téměř oslepující,“ řekl proto jednorožec Mareně dříve, než se Mani nadechla, aby jí sdělila to samé.

„Budu mít od šátku rozcuchané vlasy,“ mrzí se Marena na jednorožce a špulí pusou.

„Dryádám tvé rozcuchané vlasy vadit nebudou. A já tě zase učešu,“ slibuje jí sestra. „Hlavně na večer se musíme upravit. Oslava Přísluní je prostě oslava Přísluní.“

Marena zatleskala. „Těším se na Adhirajovu vzducholod'. Myslíš, že se Ishan vrátí a poletí s ním?“

„To nevím,“ krčí Mani rameny, „ale oni nás shora stejně neuvidí. To by museli letět opravdu hodně nízko, což není bezpečné.“

„Jenže já bych chtěla vidět Ishana, jak řídí vzducholod',“ pohodila Marena hlavou.

„On ti to pak všechno bude vyprávět.“

„Jenomže on si bude zase vymýšlet a dělat si ze mě legraci. Minule mi přece tvrdil, že se vzducholod' řídí zpěvem. A že čím výše zpíváš, tak tím výše letíš. Vůbec mě nebere vážně,“ posteskla si Marena. „On si pořád myslí, že jsem malá.“

A Mani měla co dělat, aby se nerozesmála.

*

Královna dryád plavovlasá teta Danu, které se olistěné větvičky vlní ve vlasech až po pás, je čekala na schodišti sídla. Poklidně tam stála oděna v bílou tuniku, ke které si kolem krku navlékla šňůru rudých granátů. „Pořád jen dvacet dva pater?“ napočítala Marena výšku sídla, když jí Mani sejmula před tetou šátek. „Minule jsi, teto, říkala, že budete přistavovat.“

„Přistavovali jsme, ale ne tady zpředu. Tohle vstupní průčelí se všemi těmito balkonky a balustrádami, okny, schodišti,“ odpočítávala teta, „je přeci krásně stupňovité

a na tom se nedá nic přistavovat. Ukážu vám, kde jsme s myceliem vytvořili nové komnaty.“

Veliké sídlo vyplňovalo na bdělé hladině několik soutěsek a na snové hladině pronikalo i skalami Kirinážských hor.

Sloupy, oblouky, schodiště, okna, dveře, závěsy, koberce, polštáře, čalounění, skvostný nábytek. Vše tvořilo mycelium, které se živí smrtí a vytváří tak nový život. Mycelium, které se tvaruje magií vůní a energií zpěvu.

Při přípravách na oslavy Přísluní bylo uvnitř sídla živo. A to i přestože královna dala pokyn a veškerá světla mycelium utlumilo, aby malá neteř víla mohla procházet komnatami a sály beze strachu, že v jakémkoli světelném záblesku na ni zaútočí nechtěné vize.

A tak dryády nyní v měkkém šeru zdobily sály řetězci z drobných, velice malých křemíků, růženínů a dalších

květů, které jim vydaly hlubiny skal. Dryády je navlékaly na provazce z mycelia. Až je pak mycelium večer při Přísluní rozsvítí, zatřpytí se celé sídlo jako Mléčná dráha. Ale to už budou Mani s Marenou vysoko v korunách gigantů Silvy očekávat Adhiraje a Ishana.

Danu nechala pro neteře prostřít v tichém salonku s nábytkem, který mycelium za zpěvu dryádích manter spletlo a ozdobilo jako paličkovanou krajku. Obě sestry tady v křeslech nejen vnímaly signály a obrazy, které jim mycelium do křesel posílalo, ale především jedly chutnou zmrzlinu z listů přesliček a potom nákyt z květů amartji.

„Máš úplně rudý jazyk,“ smála se Marena Mani.

„A ty máš rudé i prsty, jak si je pořád olizuješ,“ vracela jí to Mani. „Máš lžičku, tak nejez rukama, to by se nelíbilo mamince.“

Marena na to zakroutila hlavou. „Ale tatínkovi nevadí, když jím rukama.“

„Hm,“ zamyslela se teta Danu sedící nohu přes nohu na pohovce, „můj bratr Apallun, váš strýc také často obchází etiketu a jí rukama. Zkrátka muži, no...“ mlaskla s nevolí.

*

Na opačné straně sídla se vycházelo po mnoha širokých schodištích. A jak vnučky Luny s tetou sestupovaly, mantry Silvy, magického lesa dryád se k nim snášely ze všech stran.

„Silva je nesmírně rozlehlá. Když nevíte, kudy se dát, můžete všechna dryádí města a usedlosti velice snadno minout.“

„To nám, teto, říkáš vždycky,“ pravila na to Marena učitelky a Mani si zatím s Danu vyměnila úměvný pohled. Scházely po schodišti, kde si na posledním schodě Danu přidřepla, aby mohla s Marenou hovořit z

očí do očí. Ukazovákem přitom dala signál dryádě Lauře, která nesla filigránovou schránku.

„Tak neteřinko, podívej, co jsme ti tady připravili.

Tenhle závojíček z mycelia láme světlo, aby ti do očí nešly žádné odlesky. Bude ti v něm dobře,“ nasadila ho malé víle na hlavu.

„Sluší mi?“ zajímalo Marenu.

Přikyvovali jí. „Sluší, sluší.“

Jemné a tak tiché zpěvy dryádích sborů se v Silvě vždy nepřetržitě nesou ze všech stran. Dnes při oslavách Přísluní znějí ještě patetičtěji a smutněji.

„Vzpomínají na paní Tiámat, na její hrdinství. Bez ní bychom tady nebyli,“ pravila neteřím Danu. „Já vím, to vám říkám každý rok,“ dodala dřív, než jí to Marena stačila opět připomenout. Přitom spěchala a dlouhými kroky, napůl v běhu je vedla ke skupině zpívajících

dryád, které se zdánlivě neuspořádaně procházely v dálce mezi giganty.

Již byli u nich a viděli na jejich tvářích, že rozcuchané dryády nevnímají nic než hudbu. Se zraky upřenými k lesní půdě každá dryádí žena i každý dryádí muž, všichni v bílých tunikách, zpívali jinou melodii, v jiném rytmu, přesto se jejich hlasy slévaly v dokonalou harmonii.

Mani s Marenou věděly, co mají udělat. Najít si sluchem své vlákno mycelia skrytého pod zemí. Potom vedeny vláknem budou chodit lesem a zpívat s ním jeho opojnou melodii.

*

Večerní Silva, do níž po téměř celodenním zpívání s myceliem nyní vyšli, vydechovala silnou dřevitou vůni a oni s tetou a jejím doprovodem kráčeli pomalu po

chodnicích mezi kořeny gigantů, mohutných stromů stažených dryádami ze snové hladiny.

V nočních hodinách jsou tato místa osvětlená nejen houbami vyrostlými z mycelia, ale též krystalovými lampami. Dole u kořenů gigantů se stále drží příjemný chládek. Sluneční paprsky sem dopadají jen ojediněle a vlhá země vydává pro dryády lákavou lesní vůni. Vůni zvoucí k zakořenění. Nyní chládek ještě více vychladl, nad chodníky se nesl téměř průvan.

Průvod víl a dryád se pohyboval neslyšně a kolem se začínala zvedat pro Silvu nezvyklá mlha.

„Mani,“ upozornila Danu neteř na mlhu.

A ta přikývla. *Já vím, teto, jsem smutná, bolí mě to za Marenu. Jak ji její jasnozřivost omezuje.*

Danu jí přikývla. *Všechno má svůj smysl, Mani. A tvá malá sestra svůj úděl bere statečně.*

Já vím, teto. Ale Sibylla má strach, že Marena může jednou vidět něco... Něco... příliš vážného. A že jí to ublíží.

Stromoví giganti mohli svou výškou odjakživa soupeřit s kopci v okolí a na jejich neuvěřitelně silných kmenech vystavěly dryády v jednotlivých patrech plošiny s altány a další překrásně zdobené zasklené stavby. Stromy byly mezi sebou ve výšce propojeny oblouky mostů.

Jednotlivá patra spojovaly soustavy schodišť s ozdobnými zábradlími opět podobnými krajce. Mnohá schodiště se schovávala pod silnými větvemi a úplně dole, kudy procházeli, se křížily cesty vyložené kamennými mozaikami.

A na tom všem nyní visela výzdoba ke svátku Přísluní. Soustavou schodišť vystoupali s paní Danu pod vrchol jednoho z gigantů. Zde budou nejen sledovat noční leteckou přehlídku, ale posléze také nocovat.

Les pod nimi svítil jako slavnostní sál nejen světlem hub a kamenných lamp, ale také okny jednotlivých pokojů, které na gigantech dryády obývaly.

Mani s Marenou zůstaly samy stát uprostřed pokoje, který jim na tuto noc teta vybrala, a v utlumeném světle kamenné lampy se rozhlížely.

Malý pokoj vůbec nevypadal jako malý. Dojem z prostoru vytvářely fresky na stěnách a na stropě. A mezi freskami zelo jedno velké okno. Všechny fresky nebyly ničím jiným než výhledem do přírody. Malíř na nich zachytil lesní zákoutí, ale také zahradu s besídkou plnou růžových květů. Besídka Mani tak trochu připomněla tu na hřebenu nad Městem, odkud je krásný výhled na záliv.

„Je to tady hezké, ty budeš ležet blíž ke dveřím a já si lehnu tamhle,“ plánovala malá Marena. „A těším se domů na dárky. Doufám, že to, co jsem vám všem ve škole vyrobila, se vám bude líbit.“

„Určitě, sestřičko. Pojd', znovu tě učešu, ať pod těmi vzducholoděmi vypadáš krásně.“

Než se Marena uvelebila do křesla. Mani ještě přistoupila k oknu, aby ho otevřela a vpustila dovnitř svěží večerní vzduch Silvy. A s ním také zpěvy dryád, vzdálené a nesmírně něžné. Zpěvy pro Gaiu, Lunu, zpěvy vděku pramatce všech, paní Tiámat, které se nesly nejen vzduchem, nýbrž proudily celou Gaiou také po myceliu.

Nastaly hodiny Přísluní, kdy se Titánka Gaia nachází na eliptické dráze k Titánu slunečnímu sokolovi Ra úplně nejblíže. Veliký svátek celé Gaii právě vrcholil a paní Danu vedla své neteře po točitém schodišti na špici koruny giganta, dokonce jednoho z těch nejvyšších. Většinou se Mani účastnila oslav Přísluní v zálivu s Adhirajem a přáteli. Letos chtěla pomoci sestře. Marena by nemohla přihlížet oslavám ve městě jako ostatní,

neboť záplavy světla, lesknoucí se noční hladina moře, ohňostroje, to vše by v mysli malé Mareny vyvolávalo víze a vidiny a malá víla by trpěla. Ve Městě by musela zůstat za zavřenými okenicemi. Tady u paní Danu svítí vždy světla tlumená, která ještě díky závoji z mycelia Mareně vůbec nevadí.

Ale stejně budu dávat pozor, aby se některá ze vzducholodí příliš neleskla. To pak Mareně budu muset raději zakrýt pohled i přes ten závojíček, připomínala si Mani.

Paní Luna vyjde až k ránu, proto je nyní obloha plná idejí souhvězdí, točících se kolem Hvězdy severu. Proto mohou všichni pozorovat jasný chvost Mléčné dráhy a při té úchvatné podívané naslouchat zpěvu dryád.

„Jak poznám, že už to je? To Přísluní?“ ptala se Marena na plošině na vrcholu gigantu. „V zálivu při okamžiku Přísluní vždycky troubí.“

„My taky troubíme,“ usmála se Danu. „Za chvíli uslyšíš.“

Dobře, Marena zvedla tvář ke hvězdám a chytla se Maniny ruky. Propletly si prsty. Velká i maličká sestra. Budou čekat...

Zpěv dryád zněl jako zpěv naděje. Jejich hlasy stavěly z tónů most, kterým se přibližovaly k vysněným světům. A především se tím mostem snažily udržet ten existující šťastný svět.

Vtom opravdu, jak Danu slibovala zaznělo troubení. Dryádí strážce si přiložil k ústům roh dávného draka hrdiny, který zahynul během záchrany dryád při výbuchu sopky. Ale o něm vypráví jiná pověst. Zvuk jeho rohu nyní naplnil celou Silvu. Všichni si v té chvíli představili, jak na Gaie letí kosmem, a právě nyní po ročním oběhu jsou opět Slunci nejbližší. A to je důvod k oslavám. Řád kosmu se musí oslavovat.

„Už poletí vzducholodě?“ zašeptala Marena.

Mani pokrčila rameny. „Chvilku to bude trvat. Se zvukem rohu se zvedly ze zálivu a musí překonat tamhlety hřebeny, pak budou kroužit nad Silvou. Budme trpělivé,“ říkala Mareně a přitom stála připravená uchránit sestřin zrak před jakoukoli lesknoucí se vzducholodí.

Ty červené se tak lesknout nebudou, ale co ty světlé? váhala. Pomůže dryádí závoj? Vzducholodě jsou silně osvětlené a obrovské. Neměla bych Mareně dát raději šátek, jak nařídili rodiče a Sibylla?

Nejdřív se na nebi zjevily siluety draků. Moudří draci máchali křídly, drželi nacvičené magické formace a za nimi se líně nesly vzducholodě.

„Která je Rajova a Ishanova?“ šeptala Marena.

„Říkali, že by měli letět na Ještěrce, ale kdoví,“ stiskla jí Mani ruku.

„Tamhle je, už ji vidím,“ poskočila Marena a šťouchala prstem do vzduchu, zatímco se jak draci, tak vzducholodě blížili vznešeným tempem podobni tichému snu.

Slavnostně přelétali nízko nad Silvou a přitom stále měnili formace, jak celé měsíce předtím nacvičovali. Vzducholodě se nakonec neleskly, ani ty nesvětlejší, protože celá Silva pod nimi ztlumila osvětlení. A tak se Mani uklidnila. Mávala s Marenou Ještěrce, přestože jí bylo jasné, že se Adhiraj musí věnovat s posádkou řízení a ne pátrat v korunách gigantů, kde vykukuje jeho láska.

Rány na obzoru zazněly nečekaně a hlavně pozdě, aby Mani varovaly. Zvuk je pomalejší než světlo, a tak Mani nestihla reagovat včas. Nestihla obrátit sestřinu tvář.

Marena si navíc v tom okamžiku zvedla závoj, aby se bez něho lépe podívala na prolétající Ještěrku.

Zvuk na obzoru předstihla zář ohňostroju, které mágové tentokrát odpalovali ne ze zálivu, ale z hřebenů hor. A jiskry létaly, jejich barvy nahradily hvězdy a ideje souhvězdí. Noční obloha se proměnila. Zářila, svítila, jako kdyby v kosmu vybuchla supernova. A k rozzářené obloze náhle stoupal děsivý Marenin výkřik.

„Nééé!“

„Chyt' se mě,“ klekla si k ní Mani a objala ji, aby jí schovala tvář, aby se nečekané záblesky už k sestřičce nedostaly. Aby...

Ale bylo pozdě. Vílí dítě se klepalo hrůzou z toho, co v jeho mysli odstartovaly záblesky ohňostroju. Klepalo se z vidin, které mu prolétly myslí.

„Marenko, nic se neděje. Jsou to jen neškodné světlice. Půjdeme dolů, do toho krásného pokoje...“

„Mani, nikam spolu nepůjdeme. Mani, vy mi totiž odletíte. Viděla jsem... Ty a Raj odletíte.“

„Kam odletíme? My dva?“ nerozuměla Mani.

„Viděla jsem... Odletěli jste... Ke hvězdám... A už jste se nevrátili... Byli jste pryč... Navždy...“ Marena se rozplakala. „Ishan stál úplně sám v lese, miliony Přísluní s nikým nemluvil...“

„Marenko, takhle to určitě není. Jen ses lekla. A pomotalo se ti to jako sny. Přece proč bychom někam odletěli od vás, když vás máme s Adhirajem tak rádi? A proč by Ishan byl miliony let sám v lese?“

Marena se držela Mani tak, že jí zatínala drobné nehty do těla. „Já už jsem ho v tom lese viděla několikrát, když jsem se podívala do zrcadla. Magistra Sibylla mi vysvětlila, co jsem viděla. Kým se Ishan stane. Bude žít jen s magií. Až se rozpadnou světadíly, bude po nich

chodit a lovit přízraky, které si náš druh i lidé zhmotní. Ishan bude zachraňovat poselství Atlantidy, až náš domov zanikne.“

Mani ji objímala a nerozuměla. *Co to to dítě vypráví? Co je to za věštbu? Ani Chordistky nám nic takového nesdělily. Ani mágové... Zeptám se na to Sibylly. Proč mi nic o tomhle Marenině vidění neřekla?*

„Marenko, poprosíme tetu o zmrzlinu a určitě se pak ukáže, že všechno je jinak.“

„Neukáže, já odjakživa vidím, co se stane. Jen jsem to dřív nechápala. Ale teď vím, i co bude se mnou,“ znovu zaťala nehtíky do Maniny kůže. „Budu žít za těžkými branami, které Ishan postaví. Budu tam sama, jen s magistry. V nicotě. Na ostrově... Navždy...“

*

Mani sestřičku objímá a přitom hledí ke hvězdám.

Babičko Luno, ani na tebe by se Marenka nemohla podívat, kdybys zrovna plula oblohou. Leskneš se totiž

jako zrcadlo. Babičko, jak ji mám zachránit?

Předpovídá teď nám i sobě budoucnost nebo se jí to jen plete vše dohromady? Miluje Ishana, ale už ví, že bude kdesi sama a on také... Nerozumím tomu. O jakých branách mluví? Kde bude zavřená? Srdce jí zděšeně tluče jak bubínek. Je tak drobná. Co to s tou Ještěrkou dělají? všímá si Mani manévru vzducholodě nad giganty.

„Marenko, oni přistávají. Tamhle vzadu na mýtině,“ chápe náhle Mani pohyb vzducholodě.

„Ukaž. Opravdu?“ malinká černovláska rázem zapomíná na trápení. „Pojď, půjdeme jim naproti,“ táhne hned velkou sestru za ruku ke schodišti.

*

Ishan s Adhirajem, piloti Ještěrky v červených tunikách a za nimi v rudě zlatém plášti magistr Baka, kapitán Ještěrky krácejí od přistávací plochy.

Mani s Marenou Baku dobře znají. Je to kolega otce a patří mezi věštce sirén. Za denního světla se mu modře lesknou černé vlasy a při chůzi mu kolem hlavy vždy povlávají pírka navěšená na tenkých stuhách na čelence. Magistr Baka vyučuje na snové hladině ptakopravectví a ta pírka si přináší s sebou dolů na bdělou hladinu, přestože ptáci se zatím vyskytují jen na hladině snové. „Vaše Výsosti, přeji vám oběma šťastné Přísluní,“ uklání se Baka princeznám a podává jim dárky. Lapače snů s vraními pírky ze snové hladiny. Mani cítí, jak se Marenino zděšení z vidin pomalu rozplývá.

„A teď my,“ hlásí se Adhiraj. „Nejdříve ty, maličká. Tady máš ode mě a Ishana dárek. Krásně jsme ti ho zabalili.“

Marena se spokojeně usmívá a zabodává do krabice oči.

„Tedy to... Vy jste ji obalili iluzemi a já nemůžu prohlédnout skrz obal dovnitř.“

„I ty jedna,“ zakroužil Ishan vesele hlavou. „Teď ti nezbyde nic jiného, než si dárek rychle rozbalit.“

Cheironova geografie

Odpolední déšť se snášel na záliv Města a kentauří magistr Cheiron začínal lekci geografie u mladších studentů. Ne že by byl lepší pedagog než paní Muriel, která je běžně učí, ale geograf je nejlepší a mezi drobnými žáky sedí dva budoucí vládci, i když na to ještě nyní nevypadají. A jsou to korunní princezna Mani a korunní princ Ishan. A když se k nim ještě připočítá budoucí maršál vílího a elfího vojska, nyní vytáhlý a ušatý elf Adhiraj...

S každodenním odpoledním deštěm ustal jako vždy provoz plachetnic a obyvatelé Města zmizeli pod střechy, a tak z oken třídy viděli jen klid a padající kapky. Na leštěném oprýskaném stole rozsvítil Cheiron

kamennou lampu a na stojan už před lekcí studenti pověsili mapu s polokoulemi Gaii.

Mapa vonící jako starý nábytek v knihovně, přivolala Mani vůně mapy vzpomínku. Potom způsobně sedící něžná víla zaostřila na uspořádání pevniny.

Jediný světadíl Atlantida, která se jako podkova rozprostíral po celé polokouli, svíral svými rameny mělké moře Tethys, z něhož se na východě vyplouvalo do vod vlnících se přes celou druhou polokouli až k západním břehům Atlantidy.

Okeanos, četla Mani název vodstva. Pak zabodávala zrak do srdce podkovy, do samotného středu, kde se skvěl nápis Nemeton.

„Tak, kdo se hlásí a zopakuje nám, co jsme se minulý týden učili?“ procházel se Cheiron uličkou mezi lavicemi. „Ty, Adhiraji, dobře,“ pokýval dlouhými kudrnami nad aktivním elfem, který se přihlásil rychleji než kentaur Ishan. A zatímco Adhiraj poklusem spěchal

k mapě, Cheiron nahlas, ale spíše sám pro sebe pronášel známé přísloví. „Opakování je matka samotné moudrosti... Proto to vezmi pěkně od začátku,“ pohlédl na Adhiraje.

Adhiraj, elf se slámově zbarvenými vlasy se zadíval na mapu a když přemýšlel, vynikla nesouměrnost jeho tváře. Jako kdyby byl slepen ze dvou bytostí, tak rozdílný obličej v určitých chvílích měl. Přesto však působil na ostatní nezvyklým kouzlem a všechny dívky ve třídě na něho zálibně hleděly. On však mrkl na Mani a nadechl se.

„Začal bych Okeánem a jeho proudy, neboť to jsou právě proudy, které výrazně přispívají k tak rozmanitému podnebí a počasí Atlantidy. Ten nejmocnější a nejsilnější proud se jmenuje Proud jihozápadního větru a proudí mezi obratníkem Kozorooha a jižním polárním kruhem. Jako studený

proud přináší přinášel chlad a suché počasí a tady na jihozápadním pobřeží Atlantidy se větví. Větší síla vody pokračuje na jih, kolem Nejjižnějšího mysu, tedy Mysu ohně dál na východ a kolem celé Gaii. Slabší polovina proudu se stáčí podél pobřeží na sever kolem mysu Severní záře až k rovníku a vrací se jako ohřátý teplý Rovníkový proud na západ.“

„Takže tenhle Rovníkový proud vlastně směřuje do moře Tethys a ohřívá celé východní pobřeží,“ dodal Cheiron, když viděl, že se student odmlčel.

„A přináší každý den srážky,“ přikývl Adhiraj a ukázal do oken. „Ale teď už přímo k Atlantidě. Učili jsme se, že má tvar kentauřího královského symbolu, koruny, které se říká tork.“

Mani naslouchala elfovi, kterého bezmezně milovala, a hleděla na jediný světadíl, na jeho horstva, nížiny, řeky, jezera. Pak Cheiron vyměnil mapy a hovořili o

rozložení lesů, džunglí, savan, pouští a o místech plných sněhu a ledu na nejvyšších pohořích.

„Na rovníku je sníh, protože ta pohoří jsou nesmírně vysoká,“ připomněl jim Cheiron. „Mohou soupeřit s horou Olympus na Marsu. Avšak v porovnání s Marsem je Gaia s Atlantidou jaksi epičtější. Kde se nachází socha paní Sachmet?“

„Sfinga? Tady někde?“ zabodl Adhiraj prst do džungle na západním pobřeží moře Tethys.

„A teď mi ukaž, kde v Kirinážských horách má sídlo král nág Basileus. Myslím to sídlo s bránou času mezi Chronem a Kairem.“

„Tady,“ znovu zabodl Adhiraj prst do mapy.

„Skvělé. Nyní ti sem Ishan přinese plán Města a vrátíme se zpátky do Nemetonu,“ rozhodl mág.

Mani geografii milovala. Jakmile se hovořilo o kterémkoli místě, okamžitě se tam v mysli přenášela a

také teď při pohledu na plán Nemetonu její mysl vylétla ven ze třídy, Mani cítila dotek kapek vody na tváři a před ní se rozprostírala zvlněná hladina, od které se odráželo polední slunce. Stála v zálivu, vítr jí cuchal vlasy, povlával tunikou a hlavně – jak se vítr proháněl nejen po hladině, ale také po vysokých skalách kolem zálivu, přinášel s sebou vůni borovicové pryskyřice... Na nebi letěl drak a nad ním vzducholod'... Sledovala je, dokud jí nezmizeli za vysokými vrcholy pobřežních hor, po jejichž stráních šplhalo Město.

Po lekci jdu za Prašantou, vzpomněla si na své dnešní plány, na podvečerní návštěvu u dračího básníka.

Minule mi slíbil, že mi bude recitovat, jak lezl na horu Meru. Chudák. Neumí létat a je tak veliký. To zase budou verše. Kam on na ty vtipné rýmy chodí? A vůbec mu nevadí, když si dělá legraci i sám ze sebe. Vezmu mu jablka, co mi Owi přinesl včera ze Zahrad.

V Zelené kapli za zimního slunovratu

Ale, mami...

Aine, královna víl a elfů se snažila zbavit naléhavého volání, které jí znělo myslí. *Jsem poslední v našem rodu, nemám dědičku, tak kde se ten hlásek bere? Co se to se mnou u Chordistek stalo?* Aine vzhlédla k noční obloze, která zářila hvězdami, mlhovinami a galaxiemi ve všech barvách. Klid vládl, kam dohlédla. Nastával zimní slunovrat a Titáni vedeni Sluncem klesali na rovinu, v níž se točí střed Galaxie.

„Prosím, ať tahle krása zůstane, jak je,“ zašeptala Aine.

„Ať se jako každý rok kolo točí dál,“ sepjala prosebně dlaně pod bradou. A znovu si vzpomněla na rozhovor, který nemohla dostat z hlavy.

Oktagonální salonek s osmi dveřmi vystavěly
Chordistky svou myslí už dávno kdysi. Uprostřed
podlahy pokryté mozaikou stál leštěný kulatý stůl se
židlemi, na stolku pak ležel paklík karet paní Hathor a
křišťálová koule.

Tři bíle oděné sirény, tři Chordistky šeptající sovími
hlasy vyložily tarot paní Hathor do slunečního kříže a ve
chvíli, kdy Aine otočila první kartu s kolem osudu,
zaslechla ten hlas. Spíš hlásek.

Ale mami...

„Nerozumím tomu, co mi Chordistky předpověděly.
Upřímně, poslouchala jsem je na půl ucha. A teď se
nemůžu s nikým poradit, vypadalo by to jako moje
slabost. K mé smůle naše matka Luna vyjde až ráno,“
říkala barevným hvězdám a cítila, jak se jí srdce chvěje.

Stála na vrcholku hory, kam ji dovedlo kamenné
schodiště lemované kvetoucími keři. Keře se halily do

barevných energií a jejich vůně, ale také vůně stromů ze svahů a údolí stoupala vzhůru. Jenže Ainin strach z neznáma, které teď cítila přicházet, ale které ani věštba Chordistek neodhalila, ten pocit, že se cosi chystá narušit klid, byl tak silný, že Aine vůně květů nevnímala.

Zvedla dlaň a svou myslí začala tvořit mračna a nechala z nich padat vločky, které jí dosedaly na tváře.

Uklidňující chladné květy sněhu na královniných horkých tvářích se měnily v kapky vody.

„Kosmos se mění, budoucí svět bude jinak vypadat než ten náš. Ale bílý sníh se i dnes snáší a zítra se bude snášet a tát, a pořád dokola. Jenže jednou budou na Gaie žít ti, kdo neuvidí krásu vloček jako my dnes,“ zašeptala Aine, když se mág Reth vynořil na cestě mezi stromy.

Tady na snové hladině nejsou jeho kroky slyšet, ani nezanechává stopy ve sněhu. Kdyby elementálové

neuměli číst v minulosti místa, nikdo by nepoznal, že tudy mág prošel. Ani že tady stála jeho královna.

Aine ho po celou dobu laskavě sleduje. Kdybych si tak mohla od síly lásky celého kosmu odpočinout v náruči lásky. Kdybych nebyla jeho královnou... Jakmile je mi Reth nablízku, nepřipadám si jako královna. Jako kdyby mě on svou magií mágů okouznil. Jako kdyby on sám byl král. A to nejen podle jména. Reth...

Jako kdyby mág tušil bouři myšlenek, kterou královna skrývala za smutnou tvář, pousmál se na ni, lehce uklonil a postavil se vedle ní. On, mág také přicházel od Chordistek.

Mraky, kterým Aine přestala věnovat pozornost, se trhaly, sněžení ustávalo, poslední osamělé vločky tančily pod noční oblohou.

„Podobají se tlapkám koček královny Bastet,“ napadlo Aine a pak tam dlouho oba spolu stáli a mlčeli. Vílí

královna ztrácející se v dlouhých pramenech rudých vlasů, které jí splývaly po límci zeleného pláště, a jeden z nejvyšších mágů na Gaie Reth. Jemu na rozdíl od Aine tmavé kudrny povlávaly v nočním vánku a splývaly s pláštěm barvy noci.

„Každá vložka je jiná,“ vyslovila Aine známou pravdu. Reth se smutným úsměvem sledoval, jak jí zdobí vlasy a potom roztávají. Přikývl. „Duše kosmu vdechuje vložkám krásná láskyplná slova, a tím je tvaruje.“

Znovu umkli. Skrze kámen pod nohama cítili vibrace Gaii, která klesala obrovskou rychlostí a zakončovala oběh.

„Zase jsme o rok zkušenější,“ prohlásil Reth diplomaticky.

„A o rok jsme se propadli hlouběji do hmoty,“ ukázala Aine kolem sebe. „Vidíš, i ty mraky mě přestávají poslouchat. Chordistky mi ukazovaly obrazy, jak jednou

tohle vše bude zváno snovou hladinou, protože mnozí obyvatelé Gaii sem budou moci jen ve snu a po smrti. A my s nimi budeme žít částečně na té jejich bdělé hladině,“ říkala hořce. „Kéž by se pád světa dal zastavit.“

„Všechny nás to trápí, Veličenstvo, ale mějme na paměti zákony kosmu. Bez pádu do hmoty bychom nezískali zkušenosti a nemohli bychom se rozvinout a stoupat vzhůru,“ pravil mág. „A jen bych ti, Aine, rád připomněl, že je čas jít. Všichni na tebe čekají.“

„A na tebe ne?“

„Já, sluneční elf jsem nahraditelný, ty dcera Luny ne, dokud...“

„Dokud co?“

„Dokud nevychováš svou dceru.“

Aine se na mága přísně podívala, zakroutila hlavou a obrátila se na schodiště.

Ale mami...

Dcera Luny Aine a její bratr Nios podle dávné tradice hostili vládce elementálů při každém slunovratu. V magických palácích, jejichž krajkovou architekturu vysnila svou myslí s pomocí rádců, na všechny čekala hostina. V sálech provoněných růžemi se stoly prohýbaly vždy pod novými jídly, pro něž Aine musela pokaždé vymyslet nová jména.

Zimní slunovrat je časem, kdy Gaia při své rychlosti ztrácí energii a živé bytosti ji musí získat ze sladkosti nektarů, ze sladkého jídla. Proto na všechny u Aine čekaly poháry sladkého nápoje. Nios, její bratr dohlížel na nalévání, aby hosté mohli královnu přivítat s plnými poháry v dlaních.

„Milí hosté, jsme rádi, že vás tady znovu po roce vidíme. Připijme dalšímu oběhu, oslavme vše dobré, co se událo, oslavme lásku kosmu,“ promluvila k nim,

když jí Nios podal pohár. „Oslavme lásku, protože...“
zvážněla. „Jistě i vám Chordistky vyjevily, co nás čeká.
Musíme být stateční. Jak to říkáš, Jeane Jacquesi, o těch
mostech?“ obrátila se na nejvyššího stavitele královny
Bastet.

Vlasatý stavitel držící v levačce svůj pověstný klobouk
a v pravé ruce sklenku s nektarem pokýval hlavou.

„Veličenstvo, ať naděje je mostem, kterým se
dostaneme do lepšího světa.“

Vtom od okna promluvil vládce všech Hermés nesoucí i
mnohá jiná jména. V záři svého paroží zapůsobil jako
malé slunce. „Blíží se okamžik slunovratu, pozvedněme
číše, zamysleme se...“

Že přichází, věděli všichni. Ale odkud přichází, netušili.
Znehybněli. Znejistěli. Strach z neznámého proběhl sály
dříve, než on sám. A když jeho zelená postava stanula v
oblouku dveří hlavního sálu, tak jako jeho osobní stráž,

jako útočné vojsko se po sálu rozrůstaly liány a větve. A on sám, zelená postava spletená z větví, podobná pohybuujícímu se stromu ve zlatem protkávaném plášti si počkal, až bude porostlý celý sál. Potom vstoupil a rozhlédl se po tvářích přítomných.

Jeho hlas zněl jako šumění listí po svazích, přes které přeběhl vítr. „Tolik vládců se zde sešlo, kdo je ale pán domu, kdo je hostitel?“ zeptal se.

Všichni se obrátili na Aine, takže by se bývala ani přihlásit nemusela.

Avšak ona sama se už mírně vzpamatovala. „Pane, vítám tě. Jsem královnou víl a elfů. A kdo jsi ty, pane? S kým máme tu čest?“

„Jen duše kosmu, jejíž jméno neumíme vyslovit, mě zná. Vy jste mě dosud nepoznali, neboť jen jednou za rok se můžeme setkat při hře, kterou hraju po celém kosmu. Jak vidíte, nejsem oblečen pro boj, a také boj

nehledám. Boje teprve přijdou v dalších eonech. A protože jste tu všichni veselí a odvážní, chtěl bych s vámi zahrát tu svou hru,“ řekl a vytáhl z pláště obrovskou sekeru. Zablyštěla se její čepel.

„Je ostrá, dobrá pro královskou hru,“ pohlédl na Aine.

„Najde se, královno, v tvém domě odvážný statečný, který by si se mnou zahrál? Najde se ten, kdo zachrání čest domu víl a elfů? Čest elementálů na Gaie?“

Jak zelený pán mluvil, všichni sledovali Herma, zda zelení zjevení není jeho dílo. Ale vládce všech elementálů stál zamyšlený jako kamenná socha.

„Tak kdo to bude? Kdo si se mnou zahraje? Kdo mi teď hlavu touto sekerou srazí? Kdo má odvahu? Kdo mi hlavu srazí a do roka přijde za mnou, abych mu ránu mohl oplatit? Což to zbyde na tebe, královno?“

Vtom se pohnuli tři. Nios, Hermes a Reth. A ten poslední se rozhodl nejdříve, a tak byl první.

„Ne,“ Aine chtěla udělat krok dopředu, ale nohy měla omotané liánami zeleného muže.

A Reth už přijal sekeru. Zelený muž před ním poklekl. Sál byl ponořen do hlubokého ticha. Do hororu slunovratného zoufalství.

Zelený neznámý hlavu sklonil a svůj krk obnažil. A potom Reth rozhoupal sekeru a jedním máchnutím, přesně mířenou ranou mu hlavu srazil.

Hlava bouchla o podlahu a odkutálela se o kus dál, zatímco ze zeleného krku se řinul vodopád krve. Hrůza všechny jímala. A hrozné zděšení nastalo, když se zelené tělo postavilo, zvedlo svou hlavu z podlahy a ta k nim promluvila.

„Do roka a do dne, o dalším zimním slunovratu se setkáme. A ty, mágu, nastavíš pak krk mně.“

„A kde tě mám hledat, když tě neznám?“ zeptal se otřesený Reth.

Zelený muž pokročil ke dveřím. „Hledej Zelenou kapli. Cestu znáš. a nezapomeň, je to tvá cesta. Žádná živá bytost tě nebude doprovázet.“

Jak přišel zelený muž přišel, tak odešel. Ani lísteček po něm nezbyl. Zůstal jen strach, že se kosmos mění, a to příliš rychle. Dokonce ještě rychleji, než předpovídaly Chordistky.

Ale, mami...

Aine celou noc probděla. Zase ten hlásek, kde se bere?

Proč mě pronásleduje? Přistoupila k oknu. Váhavě

svítalo po zimním slunovratu, když čekala na Retha.

Neviděla slunce na obzoru, neboť jí mysl zastřela šedá mračna, z nichž padaly špinavé saze. Do úst jí pronikala pachut' kouře a ohně. Nadechla se a vidina zmizela.

Reth přicházel. Plášť mága odložil ve svatyni. Nyní oblečen na cestu, na roční cestu, na hledání Zelené kaple se přišel se svou královnou rozloučit.

„Odkakživa se pouštíš do nebezpečných věcí, ale tohle tě bude stát život. Prosím tě, Reth, zůstaň. Nechod nikam,“ zašeptala, když před ní stanul.

Ale mami... ozval se jí v mysli nedůtklivý hlásek.

„Ale Aine, sliby se musí plnit. Já se vrátím, věř mi. A až se vrátím, budu ti o té cestě vyprávět.“

Když stojí vedle mě, jako kdyby on byl králem...

„Tedy... Budu ti vyprávět, jestli o to budeš stát. Abych se nevnucoval...“ usmál se a hleděl jí do očí.

„Polib mě,“ zašeptala. Věděla, že on by se sám jako první neodvážil. Přitom ho vzala za ruce.

Reth se úlevně usmál a hlavu k ní sklonil. Objal ji. Poté, co se jejich rty po dlouhém polibku oddělily, pravil.

„Miluju tě, Aine.“

„Já tebe také. A pro všechny ty hvězdy, prosím, vzdej to. Nikam nechod’“.

Ale mami...

„Musím jít, Aine. A víš proč?“

Královna zakroutila hlavou a on pokračoval.

„Musím jít, aby ta, co tobě bude říkat, 'Ale mami', mohla mně říkat 'Ale tati'. Aby se za mě nemusela stydět, že mi chybí odvaha a neumím držet slovo.“

Aine jen udiveně kroutila hlavou. „Ty ji taky slyšíš?“

„Ano, a je pěkně tvrdohlavá. Budoucí královna.“

Aine si vzdychla a pohladila ho po tváři. „Musíš na sebe být opatrný. Počkej...“ Aine se zarazila. *Můžu to udělat? Opravdu? Co říkáš ty, duše kosmu?*

Aine s myslí vznášející se vysoko nad sídlem, nad Gaiou v duhových závojích svitu hvězd si sundala z krku svou snítku jmelí. „Rethe, můj nejdražší, dávám ti svůj amulet a nos jej bez přestání, ať tě před zlým chrání.“

Reth měl v očích něhu a lásku, kterou na něm tak milovala. „Tak já mám teď amulety dva a ty žádný?“ podivil se a sundal si ten svůj. „Když ti nabídnu svůj, vezmeš si ho, milá moje?“

Když jí zavázal stužku kolem krku, dostala nápad.

„Půjdu s tebou.“

„Ne, drahá, to se nesluší. Jak bych před ostatními vypadal? A navíc slyšela jsi, co řekl ten zelený muž?“

„Máš pravdu. A dávej na sebe pozor. Zůstaň bdělý, ostražitý. Věštby Chordistek jsme vyslechli, ale neporozuměli jsme jim. Nikdo z nás nečekal tu zelenou bytost. Jen duše kosmu ví, co nás ještě čeká.“

A tak odcházel nejvyšší mág na cestu do neznáma.

Zelený pán mu přece řekl, že cestu zná. A jelikož o ní vědomě nevěděl, musel ji mít v podvědomí. Proto musel doma zanechat vzpomínky, myšlenky na svou lásku, myšlenky na jejich budoucnost, protože jedině tak jeho

vědomá mysl přestala tvořit a on zůstal v přítomnosti. Tím nechal své vlastní podvědomí tvořit cestu k Zelené kapli. Netušil, že jednou za eony věků se na takovou těžkou cestu vydá jeho dcera.

Putoval dny, měsíce. Za denního světla i pod noční oblohou, kdy před ním krajina jiskřila aurami stejně jako nebesa. Reth neodpočíval, nespal, neboť ve spánku by jeho mysl tvořila.

V syrové vůni údolí vládne stín. Je tak úzké a uzavírají ho tak vysoké svahy, že slunci není dopřáno nahlédnout k břehům řeky na dně údolí. Proto musí Reth opatrně našlapovat na kameny pokryté kluzkým mechem, spojovat se s nimi skrze všechny elementy. Jediným zvukem, který se údolím nese, je hučení rychlé vody. Teď se v nejhlubším stínu v zatáčce v dálce, která se před ním otevřela, cosi zatřpytilo. Šedomodře se lesknoucí drak, připomínající němý přízrak, tam seděl

na kamenném můstku a sledoval vodu plynoucí skrze jediný oblouk. Reth nejistě zpomalil, čekal, zda drak není znamením. Ale dlouhokrký drak vklouzl do vody, aniž by mu věnoval pozornost, a zmizel v úzkém, zato však nesmírně hlubokém korytu. A Retha cesta vyvedla doprava do svahu, který byl čím dál příkřejší, až musel klesnout na všechny čtyři.

Za zdolaným hřebenem ho čekal les temně modrozelených stromů obsypaných květy. Mezi nimi se leskly vlhké blátivé tůně, přistávací plochami pro obří vážky. Jejich fosforeskující těla se hlučně proplétala mezi větvemi a kroužila mu nad hlavou. A pak ho uvádělo v úžas, když ho na vážky cestě doprovázely, jako by mu chtěly posvítit.

Měsíce potkával jen draky, nyní v lesním stínu v něm vzklíčil pocit, že někdo jde za ním. Zpomalil, otočil se, pátral mezi kmeny, zrakem prorážel záři aur kmenů,

vsadil by se, že zachytil nepatrný pohyb. *A tamhle taky... Jenže nemůžu tady čekat a ztrácet čas...* Vykročil, ale hned se zase otočil. *Tamhle za stromem...*

„Hej, ty tam. Vylez a pojd' sem.“

Na Rethovo zavolání se objevil malý dlouhovlasý kluk v zelené tunice. Bosý kráčel tak, že se země ani nedotýkal. Byl duší, která pro Retha z neznámého důvodu pobíhala tady po lese.

„Kdo jsi a proč mě sleduješ?“ uhodil na chlapce, který před ním chvílemi průsvitněl.

„Já... My si hrajeme na schovávanou. A pozorujeme tě.“

„Kdo my? Kde je ten druhý? To nemáte nic lepšího na práci, než mě strašit a zdržovat?“ mračil se Reth jako bouře.

„Ale tati,“ vylezla zpoza dalšího stromu dívenka s kaštanovými vlasy.

Vypadá jako Aine, blesklo Rethovi hlavou.

„Já jsem Mani, jestli to ještě nevíš, a tohle je Adhiraj,“ ukázala na kluka. „A my tě nezdržujeme. Přišli jsme za tebou, abychom tě odvedli k Zelenému rytíři. Začínáš se odchylovat z cesty. Takhle bys ho nikdy nenašel,“ vystrčila na Retha důležitě nos.

„Vy dva, promiňte mi, mluvit s dušemi je pro mě přirozeným denním chlebem, ale je trošku zvláštní mluvit s...“

„...s vlastní dcerou?“ dodala Mani. A dala si ruce v bok.

„Mně taky připadá zvláštní ukazovat cestu vlastnímu tatínkovi nejvyššímu mágovi, ale docela ráda bych se už narodila. A tobě to opravdu moc trvá. Vůbec nesleduješ stopy, které jsou roztroušené po cestě.“

„Takže půjdeme?“ zeptal se netrpělivý chlapec Adhiraj.

Reth přikývl. „Ale ještě mi řekni, ty jsi taky můj syn?“

„Ale tati,“ mlaskla Mani, „copak nevidíš, že on je přece syn maršála Alaina?“

Aine čekala na Herma za světlé noci letního slunovratu. Zahrady voněly a nebe ozařovaly komety podobné rubínům, safírům, smaragdům, jantaru a citrínu.

„Komety sem přinášejí vše, co je třeba pro život na bdělé hladině,“ říkal Hermés při příchodu.

Aine přikývla. „Možná to bude na Gaie pak jednodušší. Vše se jednou postaví z pevného kamene a nebude se to dát tvarovat, vše bude stálé... Aspoň po určitý čas...

Řekni, Herme, po pravdě, že ty jsi stvořil toho zeleného muže?“

„Tvé myšlenky, Aine se ubírají správným směrem. Kdo jiný tady na Gaie by měl stvořit zeleného muže, rostoucí sílu přírody, než já? Ale nebyl jsem to já. Jediné, co vím jistě, ale co není vůbec podstatné, je, že ten zelený muž přišel ze středu Galaxie, od duše kosmu. Ale smysl jeho jednání mi uniká. To bude, má drahá vílo, tím, že my nejsme schopni pochopit duši kosmu.“

Další zimní slunovrat se přiblížil, Gaia opět klesala na rovinu s jádrem Galaxie. S jádrem, které pohlcuje vše špatné, co se za rok urodí. Gaia ztrácela při tom poklesu a otáčení energii, a tak i její krajina odpočívala.

Reth s pobaveně zdviženým obočím kráčel cestou, po které ho vedla drobná průsvitná víla s okatými křídly.

Moje a Ainina dcera. Po kom je tak hezká, to je jasné.

Ale po kom je tak důležitá? napadaly ho otázky, zatímco Mani rozumovala.

„Ty máš maminčinu snítku jmelí. Taky bych kousek chtěla.“

„Dostaneš vlastní, až se narodíš,“ pravil jí.

„Já vím. A budu mít ty snítky celkem čtyři.“

„Čtyři?“ divil se Reth. „Každý má jen jednu.“

Adhiraj jdoucí vedle nich zakroutil hlavou. „Upřímně, nemá. Já například budu mít snítky tři.“

„O jednu míň než já?“ podivila se Mani. „Vždyť přece umřeme a znovu se narodíme stejně,“ ukazovala na sebe, Retha a Adhiraje.

„Mně to taky nedává smysl,“ stáhl Adhiraj obočí.

„Víš, my tatínku, všichni tři umřeme a znovu se narodíme, protože budeme dodržovat zákon kosmické duše, že laskavost je nejsilnější nástroj celého kosmu. Přes ni postupně dosáhneme všeho,“ vysvětlovala Mani zamyšlenému Rethovi. „Jo, a až se vrátíš, tatínku, tak řekni mamince, že by měla na Slunovrat vylepšit ohňostroje. Ty naposled se mi moc nelíbily. Byly takové... bez fantazie.“

Náhle se zastavila a ukázala před sebe. „Zelená kaple,“ dala se do šepotu, „je za ohybem cesty. My tě s Adhirajem opustíme. Tam musíš dojít úplně sám. Tak

ahoj,“ zamávala malou dlaní a než se Reth vzpamatoval, byla i s budoucím maršálem pryč.

Temné údolí čekalo za ohybem cesty. Tak temné, až to i nejvyššího mága znepokojilo. Svahy porostlé temným lesem se zdály, že co nejdříve spadnou na složitě utvářenou kamennou kapli. Stromy ji obrostly svými kořeny a kde zůstal kámen obnažen, porůstal ho mech, až kaple působila jako zelená.

Co mě tady čeká? Přijdu o hlavu? Znovu se narodím? Pro naši dceru? Pro toho jejího kamaráda? Pro Aine milovanou?

Reth se nadechl, sebral odvahu a zamířil ke kapli.

Uvnitř byla studená s fontánou ledové vody. A studený byl i mech pokrývající vnitřní stěny a oblouky.

„Splnil jsi slib. Našel jsi mě právě včas,“ ozval se hlas šumícího listí ve tmě za fontánou. „Máš sekeru?“

Reth přikývl a sekeru vytáhl zpod pláště. Krev Zeleného rytíře před rokem smyl, proto se čepel sekery ve tmě zaleskla jako broušený diamant. Podal ji Zelenému rytíři, poklekl a obnažil svůj krk.

Zaleskla se sekera, když ji rytíř zhoupł vzduchem. Reth zaslechl ten zvuk, jak železo vzduchem jelo. Pocítil jeho ostrost a pak nic.

Nic se nedělo. Sekera mu po krku sklouzla a neublížila mu. Jen pár kapek mu na krku zůstalo.

„Nepřišel jsi jako statečný mág, ale jako podvodník,“ zašeptal rytíř a listí na větvích v kapli se rozšumělo.

„Přiznej, jaká magie tě chrání?“

„Žádnou magii jsem proti tobě nepoužil, já jsem čestný mág,“ bránil se Reth stále klečící na studené dlažbě.

„Abych chránil čest své královny, tak jsem splnil vše, jak jsi řekl.“

Zelený rytíř mu hleděl na hrdlo. „Tvá snítka jmelí.“

Reth pokrčil rameny. „Obyčejná snítka jmelí. Takovou nosíme všichni.“

„Je opravdu tvá? Cítím z ní sílu ochranného amuletu. Tvé jednání není čestné,“ zachraptěl Zelený rytíř a kořeny, které svíraly zvnějšku kapli, zapraskaly.

Reth cítil chlad, který se do kaple náhle opřel. Srdce mu divoce tlouklo, když si sundával snítku od Aine a znovu nastavil svůj krk.

Zavřel oči. Aine, lásko. A ty, malá upovídaná Mani.

Omlouvám se vám, že jsem to nezvládl lépe. Snad se příště znovu setkáme...

Hvizd železa při letu vzduchem ustal.

Divoký rytířův smích se rozezněl kaplí a Reth ucítil, jak rytíř zastavil sekeru těsně u jeho krku.

„Vstaň, mágu. Zkoušku jsi splnil. Přesvědčil jsi duši kosmu, jejíž jméno nikdo vyslovit nedokážete, že jsi

nejen moudrý, ale také statečný, a proto jsi hoden stát po boku královny víl a elfů. Už na tebe čeká, je smutná a v tom smutku nemůže slavit kouzla Slunovratu. A tak se zvedni a jdi domů,“ šeptal rytíř a při jeho slovech se zvedal vítr, trhal listí na větvích, rozbíjel kámen kaple a než se Reth nadál, zelená postava se i s kaplí rozložila v elementy a rozplynula v údolí.

Reth si sáhl na krk, kde mu zasychala povrchová rána. Vnímal vážné ticho kolem, jak se každým okamžikem blížil Slunovrat. Zamyslel se a v myšlence poprosil o pomoc. A za pár okamžiků se nad údolím zatočil zářící drak, dobrý Rethův přítel ohnivý drak Pyrus.

V paláci na něho čekali s přípitkem, šťastní, že se vrací. A když po ohňostrojích odešel s Aine do zahrad, přiznal ze své cesty jedinou pravdu. „Provázela mě naše společná láska, má drahá. Bez ní bych cestu nenašel.“

Pokud jste dočetli až sem a těšíte se na další povídky z dávného rafaellovského světa, kontrolujte si na mých webových stránkách, jestli jsem už zveřejnila aktualizovanou verzi Mediátorky Atlantidy.

A jestli jste ještě nečetli žádnou z knih Rafaelovy školy, které na Mediátorku Atlantidy navazují, najdete je v knihkupectvích i na mnoha eshopech. Jestli se vám ale nechce pátrat, přímo tady vám nabízím rychlé odkazy na vydání papírové i na eknihy:

Papírové vydání:

<https://eshop.maitrea.cz/nasi-autori/renata-stulcova>

E-knihy:

<https://www.palmknihy.cz/autor/renata-stulcova>

Případně můžete navštívit moje webové stránky:

www.renatastulcova.cz

Nebo malý eshop s příběhy Mariny Fialkové:

<https://www.citarnaujednorozce.cz>